

ΚΛΕΙΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ

Εκδιδόμενον δις τοῦ μηνός

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα»

Ἐκαστον φυλλάδιον Μεταλ. 8.

"Η ΑΤΚΥΡΑ"

ΕΛΛΗΝ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Εγκεκριμένη δια Β. Διατάγματος τής 19 Ιουλίου 1908

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Γραφεία Λεωφόρος Πανεπιστημίου 49.

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

5,000,000 ΦΡ, ΧΡ.

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ

ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ

ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ

ΤΑΜΠΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΔΗΘΕΩΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΙΣΟΒΙΟΣ

" ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ

" ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Προσεχώς ΝΑΥΤΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ

Πρακτορεία εις ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς

Γεν. Πράκτορες ἐν Σμύρῃ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ καὶ ΔΕΩΝ
Γραφεία Οδοῦ Εὐρωπαϊκῆ ἔναντι Ξενοπόλου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον μετοχικὸν καταβεβλημένον Δραχμαὶ 40,000,000

Αποθεματικὸν Δραχμαὶ 8,915,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ἐν Αλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Χαρτούμ, Λονδίῳ, Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ-Σταμπούλ), Σμύρῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλᾳ, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμιας, Χανίοις, Ηρακλείῳ καὶ Ρεθύμῳ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγοροπωλησαὶ συναλλάγματος, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν διὰ τὰς σπουδαιοτέρας πόλεις τῆς κόσμου.

ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Λαχειοφόρων Ὁμολογιῶν καὶ παντὸς εἶδους χρεωγράφων.

Εἰσπράξεις τοκομεριδίων καὶ ἀσφάλεια κατὰ τῶν ἀρτίων πάσης λαχειοφόρου Ὁμολογίας.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχυρῶ χρεωγράφων, εἰς λογαριασμὸν τρεχομένου.

» ἐμπορευμάτων » »
Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν πληρῶναι τὸν διὰ τὰς ἐν αὐτῇ καταθέσεις:
 3 ο)ο διὰ καταθέσεις ὕψους
 3 1)2 ο)ο » » 6 μηνῶν
 4 ο)ο » » ἐνὸς ἔτους
 5 ο)ο » » δύο ἔτων καὶ ἐπέκεινα.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν χάριν τῶν οἰκογενειῶν, ὑπαλλήλων κτλ. δέχεται καταθέσεις ταμιευτηρίου πληρῶναι τὸν 4 ο)ο.

ΚΛΕΙΩ

Τόμος Αος
 ΑΡΙΘ. 15
 Ἐν Σμύρῃ ἐτῆσι Α. ὀθ. 1)2
 » ἐξάμηνος » » 1)4
 Ἐντὸς τοῦ Κράτους Μετζ. 3
 Εξωτερικοῦ Φρ. 15
 » ἐξάμηνος » 8
 ΕΤΟΣ Α'.
 1 Ἰουλίου 1909

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Μετὰ τὸ δεῖπνον συνδιελέγοντό τινες εἰς τὸ καπνιστήριον.

Ο ἑβραῖος Περειρά, ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ὁ ὅσον γνωστὸς διὰ τὰ λευκὰ του ὡς τὸ μάγικρον περιλαίμιά του καὶ διὰ τοὺς θριαμβευτικούς του λαϊμοδέτας, ἐτοποθέτει ἐπὶ τῆς θερμάστρας μικρὸν ποτήριον πλήρες κυρασώ.

—Τὸ ἀνέκδοτον, ἔλεγεν, τὸ ἀνέκδοτον τὸ πᾶν εἶνε αὐτό. Τὸ ἔργον εἶνε καλὸν ἐὰν δύναται ν' ἀφηγηθῶσι τὴν ὑπόθεσιν ἐντὸς πέντε λεπτῶν. Ὅταν συγγραφεὺς μοῦ ὁμιλεῖ περὶ ἔργου τινὸς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, τὸν σταματῶ παρευθὺς: —Δύνασθε νὰ μοὶ διηγηθῆτε τὴν ὑπόθεσιν πρὸ τοῦ τελειώσω τὸ ὄν αὐτό;... Ἐὰν δὲν τὸ κατορθώσῃ σημεῖον ὅτι τὸ ἔργον δὲν ἀξίζει τίποτε.

Καὶ ὁ Περειρά ἐρρόφησε τὸ κυρασώ.

—Δὲν εἶμαι δραματικὸς συγγραφεὺς, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ὁ ἀκόλουθος τῆς Πρεσβείας, ἐκ τοῦ θάθους τῆς εὐρείας ἑδρας εἰς ἣν ἦτο βεβυθισμένος, ἐν τούτοις ἐὰν ἐπιθυμῆτε Περειρά, θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀνέκδοτον τι διὰ τοῦ ὁποίου, μοὶ φαίνεται, ὅτι εἰς ἐξ ἐπαγγέλματος συγγραφεὺς θὰ ἠδύνατο τὰ συ-

γράφη ἐξαιρετον ἔργον... Ἀλλὰ τὸ διάστημα νὰ φάγη τις ἐν ὧν εἶναι ἀληθῶς λίαν βραχύ.

— Συμφωνῶ εἰς μίαν ὁμελέτταν, ἀπήντησεν ὁ ἑβραῖος με χονδροειδῆς μειδιάμα... Ἀλλὰ δυσπιστῶ ὡς πρὸς τὰς ἰδέας τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου... Τέλος διηγηθῆτέ την.

— Ἡ ἱστορία ἦν θὰ σᾶς διηγηθῶ ἔκαμνε τὸν γυρον τῶν βιενναίων αἰθουσῶν, τὸν καιρὸν καθ' ὃν εὐρισκόμην ἐκεῖ.

« Ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν Βιέννην ἰατρὸς λίαν πεφημισμένος διὰ τὰς ἀσθενείας τῆς καρδίας: ὠνομάζετο—ἀλάσσω τὰ ὀνόματα, φυσικῶς διότι τὸ πρᾶγμα εἶνε τραγικόν,—ὠνομάζετο ὁ ἰατρὸς Ἀρνόλδος.

« Μόλις τεσσαρακοντούτης, εἶχεν ἤδη ἀποκτήσῃ ἔξοχον πελατεῖαν. Ἦτο ὠραῖος ἀνὴρ, κομψότατος με κανονικὸν πρόσωπον, ὅπερ ἐκοσμεῖτο με ξανθὰς παραγκνηθίδας, τέλειος αὐστριακὸς τύπος, τέλος... ζεῦγος ὀφθαλμῶν χερικανικῶν, γαλανῶν καὶ ψυχρῶν ὡς ὁ χάλυψ, ὀφθαλμοὶ οὔτινες ἐδίδον νύξιν πρὸς διαλογισμούς.

« Ρωσικὴ οἰκογένεια διαμένουσα ἐν Βιέννῃ, τὴν

ονομάζομεν, εάν θέλετε, ή οικογένεια Σκευπελώφ, —έκάλεσε τόν Ιατρόν ίνα επισκεφθῆ τήν θυγατέρα των ἐφ' ἧς ὁ ίδικός οὗτος διέγνωσε κατὰ τήν πρώτην ἐξέτασιν ἀρχήν ἀνευρισμῶν.

«Αναμφιβόλως θά ἐθουρηθήθῃ, θά ἐταράχθῃ, ὅταν ἐστηθακόπησε τήν Διδάχ Μασσά! Σκεφθῆτε λοιπόν! Νά προσκολήσῃ τὸ οὖς του ἐπὶ τοῦ στήθους ὠραίας μελαγχροίνῃς δέκα ἐννέα ἐτῶν καὶ νά κτυπᾷ ἐπὶ τῆς καρδίας της, ὡς νά ἔλεγε: Επιτρέπεται νά εἰσέλθω;...

— Μαυρίκιε, διέκοψεν ὁ διευθυντής τοῦ θεάτρου, οὐχί ἀστεία κωμωδίας... Μὰς ὑπεσχέθητε δράμα.

— Θά τὸ ἔχετε, ἐστὲ ἤσυχος... Ἀν καὶ εἶχε καλὰς συνναστροφάς, ή οικογένεια Σκευπελώφ ἦτο ὀλίγον ὑποπτως ἔζη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ πατήρ Σκευπελώφ ἔφραεν ἐπὶ τῶν κομιδιόχων τῆς σισύρας του ἐπίχρυσα σειρήτις. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι διήγγιν μὲγαν βίον, καὶ οἱ ἀδάμκντες τῆς μητρὸς ἐφκίνοτο ὡς ψευδεῖς.

Ὁμοῦ μὲ αὐτὰ δύο θυγατέρες πολὺ ὠραῖαι ὥστε νά μὴ κάμωσι καλόν τι... Τέλος, τοῦ ἀμφιβόλου κόσμου.

Ἄλλ' ὁ ἰατρός ἐρωτεύθη ἐζήτησε εἰς γάμον τήν Διδάχ Μασσά, ή αἰτησίς του ἐγένετο δεκτὴ μετὰ τρεῖς μῆνας ἐνουμφεύθη καὶ ή οικογένεια Σκευπελώφ αἰφνιδίως ἀηδιάσασα τήν Βιέννην, ἀπέπητη πρὸς ἄλλα ξενοδοχεῖα.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ ἤρεσκε πολὺ εἰς τήν βιεννιάν κοινωσίαν. Οἱ νεόνυμφοι ἦσαν λίαν συμπαιθεῖς· ὁ ἰατρός ἠγάπα ἐκάστοτε τήν Μασσά ὡς σύζυγόν του καὶ ἀσθενῆ του, τήν ἐλάτρευε καὶ τήν περιποιεῖται.

Τὸ μικρὸν τοῦτο εἰδύλλιον κατεγοήτευε τοὺς αἰσθηματικούς Βιεννίους. Ἡδὴ ή κυρία Ἀρνόλδου, τῆς ὁποίας ή ὑγεία ἀποκαθίσταται ταχέως, ἐδείκνυτο συχνάκις εἰς τὸν κόσμον ἐχόρευε μάλιστα κάποτε..

— Μ' ἔβλεπεν τήν ἀσθενεῖαν τῆς καρδίας της;

— Μάλιστα. Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐφκίνετο τὸσον καλὰ θεραπευθεῖσα, ὥστε ὁ σύζυγός της ἐπέτρεπεν ἕνα στρόβιλον, ὡς ἰατρός· ἀλλὰ νομίζω προθύμως τῆ ἀπηγόρευσε ὡς ζηλότυπος. Διότι ὁ ὠραῖος στρατηγός δὲ Βλάζεβιτς—ἀληθῆς Ἀπόλλων μὲ τήν λευκὴν στρατιωτικὴν στολὴν του—ἦτο πάντοτε ὁ πρῶτος γεγραμμένος ἐπὶ τοῦ βιβλίου τοῦ χοροῦ τῆς κυρίας Ἀρνόλδου καὶ τήν ἐσφιγγε περιπαθῶς ἐπὶ τῶν χρυσῶν σειρήτιων του.

Μίαν φορὰν ἐπὶ πλέον, ὁ ἀρχαῖος μῦθος τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης συνέβαινε.

—Καλὰ! εἶπεν ὁ Περειρά, ἰδοὺ ή ἐκθεσίς σου ἔγεινε, Μαυρίκιε, οἱ καλοὶ σου ἤρωες εἶναι πολὺ καλὰ τοποθετημένοι... Ἀς τοὺς ὑποδουλώσωμεν τώρα...

— Ἐστω!... ἡμέραν τινα ὁ ἰατρός ἀνκακλύπτει δέσμην ἐπιστολῶν...

— Λίαν τετριμμένον, δέσμην ἐπιστολῶν!

— Περειρά, εἶσθε ἀνυπόφορος! Δύνασθε νά μεταχειρισθῆτε ὅτι δήποτε θέλετε πρὸς σύνδεσιν τοῦ ἔργου, ἀλλὰ εἰς τὸ ἀνέκδοτόν μου, εἶναι ἐπιστολαί...

— Αἴτινες διαβεβαιοῦσι τὸν σύζυγον περὶ τῆς ἐξαπατήσεως, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ὡς φαίνεται.

— Καὶ αἴτινες τὸν κάμνουν νά συλλάβῃ σχέδιον ἐκδικήσεως!...

— Γνωρίζετε λοιπὸν τήν ἱστορίαν, Περειρά; Τότε διηγηθῆτέ την μόνος σας.

— Ἐχετε δίκαιον... Ὁ Μαυρίκιος μὰς ἔλεγε λοιπὸν ὅτι ὁ σύζυγος...

—...διελογίσθη ἐκδίκησιν φοικιώδη ἀλλὰ ἐπιτρεπομένη μόνον εἰς ἄνθρωπον τοῦ ἐπαγγέλματος του. Ἡ Μασσά δὲν ἦτο ἐντελῶς θεραπευμένη—τὸ ἐγνώριζε καλῶς, ὁ εἰδικός οὗτος ἰατρός—τοῦ καρδικοῦ νοσήματος δι' ὃ τήν ἐπεριποιήθη, ἐπὶ δύο ἔτη, μετὰ τόσου ζήλου καὶ ἔρωτος. Ἀνέλαβε νά τῆ ἐπαναφέρῃ τὸ νόσημα, συγκατατῶν τήν ἀρχὴν περιωρίσθη εἰς τὸ νά φαίνεται πρὸς τήν γυναικά του ἀνήσυχος καὶ ὑποψιαζόμενος, καὶ ἔκαμεν οὕτω νά γεννηθῆ ὁ φόβος καὶ ή θλίψις εἰς τὸ πνεῦμα ἐκείνης.

Ἐγνώριζεν, ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς αἰ ἀνεκάλυψε, ποῖον ἄφρον πάθος ἐδοκίμαζον οἱ δύο ἐρασταί. Ἡτο βέβαιος ὅτι θά προτεπάθουν πάντοτε νά βλέπωνται, ἔστω καὶ ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων. Ὁ Μασσαβέλος ὁ ὑπηρετῆς ἐπωφελήθη τῆς καταστάσεως. Ἐκτοτε μυστηριώδης δύναμις παρενέβαλε παντός εἶδους μικρὰ θεάματα μετὰ τῆς Μασσά καὶ τοῦ δὲ Βλάζεβιτς, χωρὶς ἐν τούτοις νά τοὺς χωρίζῃ καθ' ὀλοκληρίαν, ἐματῶν τὰς συνεντεύξεις, διέκοπτε τὰς ἀλληλογραφίας, ἡμαύρωνε καὶ ἐδηλητηρίαζε τοὺς ἔρωτάς των· καὶ ἐν μέσῳ τῆς ζωῆς ἐκείνης τῆς πλήρους ζωῆρων καὶ θλιβερῶν συγκινήσεων, ή ὑγεία τῆς Κυς Ἀρνόλδου ἠλλοιώθη ἐκ νέου σπουδαίως. Ὁ ἰατρός ἐφόνευε τήν σύζυγόν του μετὰ τὸσης βεβαιότητος καὶ ἀκραιβείας μεθ' ὅσης τήν εἶχε θεραπεύσῃ πρὸ μικροῦ. Τὸν τρελλὸν φόβον ὅστις προσδίδει εἰς τήν κυκλοφορίαν ἐνεργητικότητα νοσώδη, ὁ ἐπιτήδειος ἔκαμε νά διαδέχωνται αἰ μικροὶ ἡμέρακι θλίψεως, ἐνεκ τῶν ὁποίων συρρέει ὑγρὸν εἰς τήν καρδίαν καὶ συγκρατεῖ τὸ αἷμα. Κατόπιν αἰφνης, προσεποιεῖτο ὅτι οὐδεμίαν πλέον εἶχε ζηλοτυπίαν, ἐδείκνυτο συγκεκριμένως μέχρι δακρύων διὰ τὰ βάσανα τῆς γυναικὸς του.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπὸν, ἀγαπητή μου Μασσά; τῆ ἔλεγε. Τὸ δικηνοστικόν μου δὲν καταλαμβάνει πλέον τίποτε. Ἐχεις τὸ ὕφος ἀνθρώπου ἀποθνήσκοντος ἐκ λύπης. Δὲν εἶσαι εὐτυχῆς μὲ ἐμέ; Καὶ διακρίνω μὲ διαβολικὴν ἠδονὴν τήν πρόοδον τοῦ κακοῦ, ἐσταύρωνε τὸ θῦμά του διὰ τῶν ὑποκριτικῶν ἀπελπισιῶν του.

Μετὰ ἐξ μῆνας, αἱ συγκοπαὶ ἦσαν συχνώτεραι,

οἱ παλμοὶ ταχύτεροι· τὰ συμπτώματα τὰ πλέον ἀνησυχητικά τοῦ ἀνευρισμοῦ ἀνεφάνησαν... Α! Α! Α! Περειρά, δὲν θά μὲ διακόψετε πλέον τώρα!

— Καλὰ, μάλιστα... εἶνε ή δευτέρα πράξις, ὁ δεσμός τοῦ ἔργου. Ἀλλ' ή λύσις τοῦ δράματος... ή λύσις!

— Τὴν λύσιν ζητεῖτε! ἐφώνησεν ὁ Μαυρίκιος μὲ τόνον ὑπηρετοῦ ξενοδοχείου ὅστις φέρει πλακοῦντα, ἰδοῦ!...

Ἐσπέραν τινα ὁ ἰατρός ὄμω εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του ὡς καταιγίς:

«Κυρία, γινώσκω τὰ πάντα. Ὁ κύριος δὲ Βλάζεβιτς εἶναι ἐραστής σας».

Ἡ δυστυχῆς Μασσά ἔγεινεν ὠχρὰ ὡς ή σινδών, καὶ τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Φονεύσατέ με, τῆ εἶπεν. — Οὐδέποτε θά φέρω τὴν χεῖρα ἐπὶ γυναικὸς, ἐπανελάβεν ὁ Ἀρνόλδος. Ὁ συνενοχός σας ἐπλήρωσε διὰ δύο. Πρὸ ὀλίγου ἐμονομάχησα μετὰ τοῦ κ. δὲ Βλάζεβιτς... Τὸν ἐφόνευσα!

Ἡ Μασσά ἔπεσε παγωμένη ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἀλλ' ὁ ἰατρός ἐψεύδετο· δὲν θά ἐτόλμα νά ἐγγίσει καὶ τὸν μύστακα τοῦ ὠραίου στρατηγοῦ, ὅστις ἐθεωρεῖτο εἰς τῶν πρώτων σκοπευτῶν τῆς Βιέννης.

Ἐγνουπέτησε πλησίον τῆς ἐπὶ γῆς ἐξηπλωμένης συζύγου του, ἔλαβε τὴν χεῖρά της. Ὁ σφυγμός ἔπαλλεν ἀκόμη, ή Μασσά ἔζη. Τότε ὁ δήμιος τῆ παρέσχε περιποιήσεις τήν ἐπανεφέρεν εἰς τὴν ζωὴν.

— Ὑπάγετε νά φορέσητε ἐνδυμασίαν τοῦ χοροῦ ἔλα τὰ κοσμημάτά σας, καὶ νά μὲ συνοδεύσητε εἰς τὸν χορὸν τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας, ἔνθα εἴμεθα προσκεκλημένοι.

— Ποτέ... δὲν θά δυναθῶ ποτέ. — Ὑπάγετε νά ἐνδυθῆτε, καὶ ἀναχωροῦμεν. Ἐλαβὸν ὡς ἀφιρμὴν τῆς μονομαχίας μου μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βλάζεβιτς, διαφορὰν ἐν τῷ παιγνιδίῳ. Ἀλλ' εἶσθε συνενοχος. Πρέπει νά σὰς ἰδῆ τὴν ἐσπέραν ταύτην, εἰς τὸν βραχίονά μου ὁ κόσμος. Εάν οὐχί, θά πιστεύσουν ὅτι ἐμονομάχησα ἐνεκα ὑμῶν καὶ θά ἀτιμασθῶ... Ἐνδυθῆτε, τὸ θέλω!...

Ἐπρεπεν ή ἀτυχῆς νά ὑπακούσῃ. Πῶς νά ἀντισταθῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον εἶχε προσβάλλει τόσον σληρῶς; Ἐπεράτωσε τὸν στολισμόν της. ὅποια ἀγωνία! καὶ ὁ σύζυγός της τὴν ἔσυρεν εἰς τὸν χορὸν τῆς Πρεσβείας. Εἰκεῖ συντετριμμένη ἐκάθισεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς εἰσόδου, ἔνθα ὁ θυρωρὸς καθ' ἕκαστον λεπτὸν ἀνήγγελλε τὸ ὄνομα τῶν προσερχομένων. Ὁ ἰατρός μὲ μεγίστην ἐπιβλητικότητα, ἔξοχος μὲ ὄλα του τὰ παράσημα ἴστατο ὕπισθεν τοῦ ἀνακλίντρον εἰς ὃ ἐκάθητο ή σύζυγός του. Αἰφνης κατόπιν στιγμιαίου βλέμματος ριφθέντος εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς τῆς Μασσας, ὡς νά ἤθελε νά τῆ κάμῃ φιλοφροσύνην

Αἱ τρεῖς Μοῖραι—Ἄτροπος. Κλωθώ, Λάχαις.

τινα. — Ἡ θλίψις δὲν σὲ ἐφόνευσε λοιπὸν ἀθλίαι; — «Οὐχί ἀκόμη δυστυχῆς, ἐπιθύρισεν ή κατὰδικος.»

— «Καλὰ, τότε ἰδέ, προσέθεσεν δεικνύων αὐτῇ τὴν θύραν, καὶ ἀπόθανε ἐκ χαρᾶς!» Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ θυρωρὸς ἀνήγγειλε μὲ ἠχηρὰν φωνήν: «Ὁ στρατηγὸς Βαρῶνος δὲ Βλάζεβιτς!» Ὁ ὠραῖος στρατιωτικὸς εἰσήλθε μὲ μειδίμα εἰς τὰ χεῖλη, καὶ παρευθῆς, ὡς πάντοτε ἐπραττε ἐζήτει διὰ τὸν βλέμματός του τὴν ἐρωμένην του. Μόλις τὴν ἀνεγνώρισε. Εβάρδιζε μὲ κλονούμενον βῆμα, πελιδνὴ ὑπὸ τοὺς στολισμούς της, φοικιώδης! Τῷ ἔρριψε πεπλανημένον βλέμμα ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμόν της καὶ ἔπεσε θαρῶς ἐπὶ τοῦ δακπέδου νεκρὰ, ἀληθῶς νεκρὰ, τὴν φορὰν ταύτην!... Τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ μεγάλου θορύβου. Ὁ ἰατρός ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς συζύγου του ἐκβάλλων κραυγὰς καὶ ή ἀπελπισία τοῦ κ. δὲ Βλάζεβιτς θά ἐπέφερε σκάνδαλον ἐὰν φίλος τις δὲν τὸν ἀπέσυρεν! Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἀνεχώρησαν· οἱ ὑπηρεταὶ ἔφαγον τὸ δεῖπνον, καὶ ή πρέσβειρα ἦτο λίαν δυσηρεστημένη, διότι παρεσκεύασεν ὄλας ἐκτάκτως διὰ τὸ κοτιλλίον γελίας κερκαλὰς ἐξ ὧν ἀνέμενε σπουδαῖον ἀποτέλεσμα.

Ὁ Μαυρίκιος εἰσιώπησεν· ἐμεσολάβησε στιγμὴν σιγῆς. Σχεδὸν ἐφοικίασαν, καὶ ὁ Περειρά ἔσχε τὴν κρίσιν νά μὴ ἐκφέρῃ χονδροειδῆ τινα ἀνοησίαν.

François Coppée.

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ

Χωρίς προκαταλήψεις, χωρίς ενδοιασμούς κ. αντιζηλείας (διότι ως τ' ομολογήσωμεν υπάρχουν δυστυχώς και εις τήν φιλολογίαν αντιζηλείαι και αντιζηλείαι φοβεραι) πρέπει να βάλωμεν όλοι τὸ χέρι μας στήν καρδιά και να χαιρετίσωμεν με χαράν και υπερφάνειαν διὰ τήν ποιήσιν μας τήν εμφάνισιν τῶν «Μοιραίων» συλλογῆς ποιημάτων και μεταφράσεων τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ και συνεργάτου μας Γεωργ. Θ. Σημηριώτου.

«Εως οὔτου παρουσιασθῆ καλλίτερος, ὁ Σολωμὸς κ' ἐγὼ θὰ κατέχωμεν τήν πρώτην θέσιν εις τήν Νεοελληνικὴν λυρικὴν ποιήσιν.» Θόρυβον και διαμαρτυρίας με πολλὰ ὑπὲρ και κατὰ ἡγεῖραν και θὰ ἐγείρουν μεταξὺ τῶν φιλολογικῶν κύκλων τοῦ ἐξωτερικοῦ και τῆς Σμύρνης αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς εἶχε τὸ θάρρος να προτάξῃ εις τήν πρώτην σελίδα τοῦ βιβλίου του κρίνων ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του.

Τὴ ἀρὰ γε παρεκίνησε τὸν κ. Γ. Σημηριώτην να προβῆ εις μίαν τοιαύτην πρωτότυπον και ἐπικίνδυνον ἀνακλήρῳζιν τοῦ ἑαυτοῦ του ὡς μεγάλου ποιητοῦ; Εἶναι διότι ἠθέλησε εἰρωνικώτατα να δώσῃ ἐν καλὸν μάθημα εις τοὺς ἐκάστοτε ἀναφρονιμένους ποιητῆς με ἀξιώσεις Δάντου και Σαίξπηρ ἢ διότι ἠθέλησε να καταρρίψῃ μερικὰ εἰδῶλα, μερικὰς δῆθεν κορυφὰς τὰς ὁποίας αἱ κριτικαὶ μηδαμινότητες ἀπὸ χρόνια τώρα (διὰ φιλολογικὰ ρουσφέτια βέβαια) δὲν παύουν ἀπὸ τοῦ να λιβανίζουν και τοὺς ἀνεβάζουσιν μέγιστον οὐρανοῦ; χωρὶς ὅμως να κατορθώσουν ἀκόμη και να τὰς ἐπιβάλλουν εις τὸ πολὺ κοινόν;

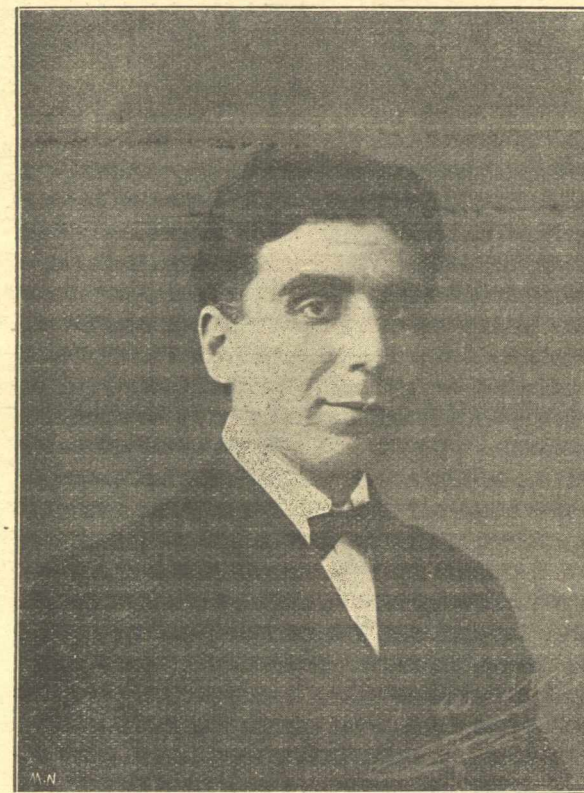
Εγὼ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν δύναμαι να ἐμβαθύνω εις τήν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ κ. Γ. Σημηριώτου κ' ἐκφέρω καμμίαν κρίσιν. Νομίζω δὲ και πᾶς τις ἄλλος ὅστις ἠθελε ἐπιχειρήσῃ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀπλῶς ἐξ ἐγωισμοῦ ὁ ποιητὴς αὐτοεκηρύχθη δεύτερος Σολωμὸς ἠθελε δὲ δι' ἐπιχειρημάτων προσπαθῆσθαι να πείσῃ ὅτι εἶνε μικρὸς και τὸ ἐναντίον θὰ ἔκανε μίαν τρύπα στὸ νερό! Ο κ. Γ. Σημηριώτης ἀφιερώνει τήν συλλογὴν τῶν ποιημάτων του εις τὸν χρόνον και ὁ χρόνος εἶνε ὁ μόνος ἀληθινὸς και ἀμείλικτος καιτὴς τῶν ἔργων και τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων ἐδῶ κάτω.

Κατὰ τήν ταπεινὴν μου γνώμην σταθμὸν και μεγάλον σταθμὸν, εις τήν ἐξέλιξιν τῆς Νεοελληνικῆς λυρικῆς ποιήσεως ἔρχεται να σημειώσῃ ὁ πυκνοτυπωμένος και κομψὸς τόμος «τῶν Μοιραίων» τοῦ κ. Γ. Σημηριώτου. Διότι ἀπὸ χρόνια τώρα με πολλὰ χρόνια εἶχαμε ν' ἀκούσωμε τὰς χορδὰς τῆς

Λύρας ν' ἀφίνουν κάτω ἀπ' τὰ μαγεμένα δάχτυλα ποιητοῦ, τόσο ἀρμονικὰ, βλαβεῖα και γλυκύτατα παράτονα χαρὰς, λύπης, ἔρωτος, ἀπελπισίας και τῶσων ἄλλων ἀδρῶν και λεπτεπιλέπτων συναισθημάτων. Δὲν θέλω να εἶπω ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου μας Σολωμοῦ ἡ ποιήσιν ἐκαρκινωθήτησε. Οχι, πολλὰ ἀξέτιμητα πετράδια, ἔχουν ἀπὸ τότε στολίσει τὸ πανεύμορφον στέμμα τῆς Νεοελληνικῆς Μούσης. Εἶνα ὅμως ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα διαμάντια κ' ἴσως τὸ μεγαλειότερον ποῦ θὰ λάμπῃ ἀνάμεσα στ' ἄλλα εἶναι κ' ὁ καινούργιος τόμος «τῶν Μοιραίων» τοῦ κ. Γ. Σημηριώτου. Δὲν εἶναι ἐνέσεις Εὐρωπαϊκῆς και φωναὶ ὑστερικῆς και στολίδια λέξεων κ' ἐκζητήσεις και παραδοξολογίαι, κ' ἀπομιμήσεις, ἀλλ' ἀγνὰ, ἀφελῆ χαριτωμένα και διάφρανα κ' ἀρμονικὰ σὰν τὰ νερὰ ποῦ ἀναβροῦν ἀπὸ κρυστάλλινη πηγὴ και τρέχουν μ' ἕνα ἥσυχο και γλυκύτατο μουρμούρισμα, τέτοια εἶναι κ' ἔτσι βγήκαν ἀπ' τὴ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ τὰ Μοιραία του τραγούδια. Διαβάζοντας τὴ συλλογὴ τοῦ κ. Γ. Σημηριώτου δὲν θὰ πῆτε, μωρὲ τί στίχος τοῦτος! Μωρὲ τί στίχος ἐκεῖνος! Οχι ὁ ποιητὴς δὲν θέλει να ζαφνίσῃ, δὲν θέλει να σφαντάξῃ με στίχους. Γιατὶ ὁ κ. Γ. Σημηριώτης σὰν ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ ποιηταὶ δὲν γράφει γιὰ τοὺς ἄλλους, γράφει πρώτα-πρώτα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Γι' αὐτὸ μας δίνει και τραγούδια ἄρτια και τέλεια.

Ἡ ποιήσιν γι' αὐτὸν δὲν εἶναι οὔτε ἐπίδειξις οὔτε κάτι τι τὸ πάρεργον. Ἀλλ' εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς του, τῆς ὑπάρξεώς του. Εἶναι σὰν τὸ πουλὶ ποῦ θὰ σκάσῃ θὰ πνιγῆ σὰν δὲν τραγουδήσῃ, σὰν δὲν χύσῃ τὸν πόνο ἢ τὴ χαρὰ τῆς ψυχῆς του. Παρατηρήσατε τίς πειδὸ ἀδύνατες ἐμπνεύσεις του, πολὺ λιγυστὲς ἄλλως τε, ποῦ παραθέτει, μέσα στὴ συλλογὴ του. Πολλοὶ θὰ ποῦν, πῶς ἔχει αὐτὸς ἀξιώσεις μεγάλου ποιητοῦ ἀφοῦ ἔκανε κ' αὐτὰ τὰ τραγούδια; Ε, λοιπὸν δὲν τὸ φοβᾶται αὐτό, γιὰτὶ ξέρει πῶς κ' ἐκεῖ μέσα βρίσκεται τὸ *style* του κ' ἡ προσωπικότης του. Κ' ἐκεῖνο ποῦ ξεχωρίζει τοὺς μεγάλους ἀπὸ τοὺς μικροὺς εἶναι ἡ προσωπικότης.

Τὴ χείμαρρος ὅμως ἐμπνεύσεως, τί δύναμις εἰκότων, και τί βάθος νοήματος ἐλεῖ ποῦ δείχνεται ὀλάκερος ὁ ποιητὴς και φτάνει σὲ ὕψος ποῦ λίγοι ὡς τώρα ἔφθασαν. Θυμάσθε τήν παρακάτω ἀλληγορίαν ποῦ δείχνει ὅλη τὴ περιφρόνησιν πρὸς τοὺς μικροὺς και ταπεινοὺς, ὅλη τὴ στοργὴν του γιὰ τοὺς ἀδυνάτους κ' ἀγαπημένους του, κ' ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ τραγουδιοῦ του στὴ μόνωσί του.

Ο ποιητὴς Γεώργιος Σημηριώτης.

Πουλὰκι ἀδύνατο 'μαι ἐγὼ μ' ἄχω καρδιά μεγάλη.
Αητοῦ φτερά μ' ἀξίζανε και τέτοια νύχια νᾶχω,
Γιὰ να πετάω ὅπως αὐτός, 'πὸ μιὰ κορφὴ στὴν ἄλλη
Νὰ κάθουμαι περήφανο στὸ πειδὸ ψηλὸ τὸ βράχο.

Τὸ μάτι μου ἀπ' ἀνατολή, σὲ δύο: να γυρίσω.
Νὰ ζῶ μ' ἐλευθερὴ καρδιά σὲ λευθεριάς ἀγέρα,
Τῶν ἀστεριῶν τ' ὠραῖο φῶς κοντὰ να τ' ἀντικρίζω,
Γῆ κ' οὐρανὸ ν' ἄχω ἀνοιχτὸ μπροστὰ μου πέρα ὡς πέρα.

Νὰ μὴ φοβοῦμαι τοὺς μικροὺς και τοὺς κακοὺς τοῦ
(κόσμου)

Νὰ σχίζω σύννεφα, ἄνεμο, τὸ πειδὸ φουρτονιασμένο,
Κ' ἂν πλανεμένο, ἀδύνατο πουλάκι βροῖσω ὀμπρὸς μου,
Κάτω ἀπ' τ' ἄδρά μου τὰ φτερά να πέρνω, να πηγαίνω.

Νᾶχω σὲ μέρη ἀπάτητα ἐκεῖνα ποῦ λατρεύω.
Κανένα μάτι φθονερὸ να μὴ με φτάνῃ ἐμένα,
Μὲ μόνη μου τὴ δύναμι, να βροῖσω ὅ,τι γυρεύω
Νὰ μὴν ἀκαρτερῶ καμμιὰ βοήθεια ἀπὸ κανένα.

Κι' ἂν κάποτε τὰ στήθη μου χαρὰ τὰ πλημμυρίζει
Γιὰ θλίψη ἀπόκριψη, βαρεῖα πλακώνει τὴ ψυχὴ μου,
Τὴ θλίψη, τὴ χαρὰ μου αὐτὴ κανεὶς να μὴ γνωρίζῃ.
Μόν' ὁ Θεὸς κ' ἡ μοναξιά ν' ἀκούῃ τὴ φωνὴ μου.

Δὲν εἶνε δὲ δύο και πέντε και δέκα τὰ μεγαλόφωνα και περήφανα τραγούδια τῆς συλλογῆς αὐτῆς.

Ἡ μιὰ σελίδω εἶνε ὀμορφότερη ἀπ' τὴν ἄλλη.
Παρακολουθήσατε ἐδῶ τὸν ποιητὴν γιὰ να δῆτε
μὲ τί βραρεῖα θλίψη ζωγραφίζει σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπελπισίας τὴ μοναξιά τῆς ζωῆς του.

Στὰ μέρη ἐκεῖνα ποῦ κανεὶς δὲν με προσμένει ἐμένα,
Στὰ μέρη τῆς βουβῆς ἐρμιάς θὰ πάω και πάλι μόνος.
Μ' ἀρέσει να καθίζω ἐκεῖ στὰ βράχια τὰ σχισμένα,
Ὅταν μοῦ σφίγγει τὴ καρδιά τῆς ὑπαρξῆς μου ὁ πόνος.

Μ' ἀρέσει ἐκεῖ π' οὔτε πουλὶ φιλέριο δὲν γροικιέται,
Ποῦναι τ' ἀγκάθι τ' ἄγριο συντρόφι μοναχὸ μου,
Ποῦ με τὰ νέφη ποῦ περνοῦν ἢ σκέψι μου πλανιέται
Μ' ἀρέσει ἐκεῖ γιὰτὶ ξεχνῶ πολὺ τὸν ἑαυτό μου.

Θέλετε τώρα να γνωρίσατε πῶς τραγουδεῖ και τὸν ἔρωτα; Διαβάσατε με προσοχὴ τὸ παραπονετικὸ αὐτὸ τραγούδι και κρίνετε μονάχοι σας πόσο βλαβεῖα μελαγχολία και συγκίνηση σκορπίζει:

Μεσ' τὴ γωνιά μας Γεναριοῦ φωτιά πσιθοβολαίει,
Κι' ἀπόξω ἀπλώνεται ἡ νυχτιὰ κατὰμαυρη και κρύα,

Κάποια τραγούδια ψάχνω εγώ κ' εκείνη τραγουδάει
Σιγά-σιγά στο πιάνο της με μιὰ μελαγχολία.

Τὰ χρόνια !Αλήθεια τι μπορεί ξοπίσω νὰ τὰ φέρη;
Περνοῦν τὰ χρόνια τὰ χρυσὰ τὰ δλοανθησμένα χρόνια.
Σὰν ὄνειρα γελοῦν καὶ πᾶν κ' ἄχ ἡ ψυχὴ μας ξέρει,
Πῶς ὄλο κ' ἀπὸ πειὸ μακρὰ θὰ μᾶς γελοῦν αἰώνια.

Κι' ὅμως σὰν τότες εἴμαστε καὶ τώρα ἀγαπημένοι·
Δὲν ἔσβυσε κείνη ἡ φωτιά κ' ἡ νεότη ἀπ' τὴν καρδιά μας
Σὰν τότες κάθε μας στιγμή γλυκύτατη διαβαίνει,
Καὶ μόνο ποῦ ἄσπρισε ὁ καιρὸς λιγὰκι τὰ μαλλιά μας

Μόνο ποῦ ψάχνω κάποια ἐγὼ παλιὰ τραγούδια πάλι,
Κι' αὐτὴ-ὦ τῆς ζωῆς πικρὴ κ' αἰώνια τραγωδία!—
Σὰ νὰ θυμάται μακρονὲς χαρές, ἀγάτες, κάλλη,
Σιγὰ στὸ πιάνο τραγουδεῖ με μιὰ μελαγχολία.

Τὸ πένθος δὲ ποῦ σὰς κυριεύει ὅταν φτάνει στὴν
ἐλεγεία τοῦ θανάτου ἔχει κάτι τὸ ἀπείρως τρα-
γικόν. Ακουστε :

Εκεῖ ποῦ τὴν ἀντάμωνα δειλὴ κ' ἐρωτευμένη,
Κάθε φορὰ ποῦ ἔρχεται τὸ βράδυ τὸ γλυκὸ,
Σὰν ὑπνοβάτης ξεκινᾷ λέγοντας : με προσμένει
Ἀς τρέξω ἄς τρέξω γλήγορα νὰ πάγω νὰ τὴν βρῶ.

Μὰ δὲν τὴν βρίσκω, ἀλλοίμονο! στὸν τάφο αὐτὴ ἔχει γύρη
Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ στέκομαι ἐκεῖ θλιμμένος, σιωπηλὸς
Σὰ μιὰ σκιά κυπαρισσοῦ σ' ἔρημο κοιμητήρι,
Ποῦ τὸ φωτίζει πένθιμα τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ζωγραφίζει τὴ φύση εἶναι ἀμί-
μητος. Δὲν τὴ ζωγραφίζει στεγνὰ καὶ μονότονα
ἀλλὰ φέρνει τὸν ἄνθρωπο πάντα μέσα σ' αὐτὴ,
καὶ τοῦτο εἶναι προτέρημα ποῦ κάνει τὸ ποίημα δυὸ
φορὲς εὐμορφότερο.

Λυπητερὸ πολὺ σὰν στέναγμα θανάτου
Τ' ἀγέρι μέσ' τὸ δάσος, ἀκούτο θρηνηεῖ.
Τὸ χελιδόνι πάει ἔρημ' ναι ἡ φωνὴ του,
Καὶ κούφιο πέφτει, κίτρινο, τὸ φύλλο ἀπ' τὸ κλαδί.

Βουβὸ τὸ σύγνεφο, περνᾷ καὶ φοβερίζει.
Τὸ κῆμα πέρα θλόωσε κυλάει βαρὺ.
Κ' ἡ πλάσις ὄλη ποῦ φθινόπωρο μυρίζει,
Πόσο με τὴ ψυχὴ μελαγχολεῖ κ' αὐτὴ!

Τέλος κλίνοντας τὰς σελίδας τοῦ ὠραίου τούτου
βιβλίου τῶν «Μοιραίων» μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς δι-
χως νὰ φανῆ ὑπερβολικὸς ὅτι εἶναι βιβλίον ἀπ' ἐ-
κείνα ποῦ σ' ἀφίνουν γιὰ πολὺ ὥρα νὰ ρεμβάσῃς
πάνω στὴν ἐντύπωσι τῆς γλυκειᾶς καὶ μελαγχό-
λικῆς εὐμορφίᾳς του. Ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ σὰς εὐχαρί-
στησαν καὶ σὰς συνεκλόνησαν τόσο βαθειά, ποῦ
συχνὰ πολὺ συχνὰ θὰ τ' ἀνοίγετε γιὰ νὰ τὸ ξα-
ναδιαβάξετε, τέλος ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ σὰς κάνουν θέ-
λοντας καὶ μὴ, νὰ παραδεχθῆτε πῶς δὲν εἶχε κ' ἄ-
δικο ὁ ποιητὴς ν' ἄχῃ τόσο μεγάλας ἀξιώσεις γιὰ
τὸν ἑαυτὸν του.

Ἡ γνώμη μου γιὰ τὰς μεταφράσεις του. Σ' αὐ-
τὰς ὁ κ. Γ. Σημηριώτης φαίνεται ὅτι ὑπερέβη κάθε
Ἑλληνα μεταφραστή.

Ἡ μετάφρασις τῆς Λίμνης τοῦ Λαμαρτίνου εἶναι
καὶ ὑπὸ ἔποψιν στιχομυθίας καὶ ὑπὸ ἔποψιν πιστό-
τητος τόσο τελεία ὥστε εἴμπορεῖ πλέον νὰ πῆ
κανεὶς ὅτι φθάνει αὐτὸ τὸ πρωτότυπον. Ἡ Νύχτα
τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ Μυσσέ εἶναι ἀριστοῦργημα
μεταφραστικόν. Διὰ δὲ τὴν Μήδειαν ἀπροκαλύ-
πτως λέγω ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἔχομεν ὠραιότεραν
μετάφρασις ὡς αὐτὴν, ἀρχαίου ἔργου, ἀλλ' οὔτε
φαντάζομαι ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὰ
μέλλον ἀπὸ κανέναν ἄλλον ὠραιότερα.

ΤΑΚΗΣ ΣΙΜΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Φοβοῦ τὴν γυναῖκα ὅταν εἶνε ἡσυχῆ, ὅταν εἶνε ζωηρά,
ὅταν γελᾷ, ὅταν κλαίῃ. Εἰς ὅλας τῆς τὰς κινήσεις, στὸ
κάθε τί τῆς ἡ γυνὴ ἐγκλείει τὴν ἀπάτην καὶ τὸ ψεῦδος.

Εἶνε πεπρωμένον ὁ ἀνὴρ ν' ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ
κάθε ἄλλο πρᾶγμα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, τὸν κακόν του
δαίμονα: τὴν γυναῖκα.

Πολλοὶ ἔχουν ὀνομάσει τὰς γυναῖκας «ἐπιγείους ἀγ-
γέλους». Ἐάν οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι ὀμοιάζουν με τοὺς
ἐπιγείους, ἀλλοίμονον! οὐδὲ εἰς τὸν παράδεισον ὑπάρχει
εὐτυχία.

Δὲν ὑπάρχει ἀνὴρ ὁ ὁποῖος νὰ μὴ λέγῃ ὅτι θὰ μισήσῃ
τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία θὰ τὸν ἀπατήσῃ. Καὶ ὅμως εἶνε πα-
ρατηρημένον ὅτι ὄλοι οἱ ἄνδρες ἀγαποῦν περισσότερον
τὰς γυναῖκας αἰ ὁποῖαι τοὺς ἠπάτησαν.

Ὅσον ἄστατον καὶ ψευδὴ χαρακτῆρα ἔχει ἡ γυνὴ, τόσο
θέλητρον ὅμως ἐγκλείει ὄλη ἡ ὑπαρξίς τῆς. Καὶ ὁ πλέον
ψυχρὸς καὶ ὁ σωφρονέστερος τῶν ἀνδρῶν ἀδύνατον ν' ἀ-
ποφύγῃ τὴν ἐπήρειαν τοῦ σαγηνευτικοῦ τῆς βλέμματος
καὶ νὰ μὴ πέσῃ μωρὸς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

Μεφιστοφελῆς.

ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁταν τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ὁ τηλε-
γραφικὸς διανομεὺς μοι ἐνεχείρησεν ἕνα
μικρὸν ἐρυθρὸν τετράγωνον χάρτην ἐπὶ
τοῦ ὁποῖου ἀνέγνωσα τὸ τηλεγράφημα
«Ἡ μητέρα ἀποθνήσκει, καταβῆτε ἀμέσως.
Μιχαήλ»

Κατελήφθην ὑπὸ σκοτοδίνης.

Φαντασθῆτε μεσήλικα ἄνδρα, ὅστις γεννη-
θεὶς ἐξ ἀπλοῦτων γονέων ἐν μέσῳ ἀγρίως ὑλι-
στικῆς κοινωρίας ἠδυνήθη μετὰ ἀνεκδιηγήτους
κόπους τὰ πῆξῃ μιᾶν μικρὰν καλύδην, ὅπου συν-
αθροίσας τὰ ὀλίγα μέλη τῆς μικρᾶς του οικο-
γενείας ἐρῆάζετο νυχθημερὸν πρὸς συντήρησιν
καὶ ἀποκατάστασίν τῆς.

Φαντασθῆτε τὸν ἄνδρα τοῦτον πλάττον-
τα περὶ τοῦ μέλλοντος τὰ ὠραιότερα τῶν ὀνει-
ρων, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἀνατολικὴ φαντασία του
δίδει κολοσσιαίας τὰς διαστάσεις, τὰ χρυσῶναι
μὲ ἰδανικὸν κάλλις χροιάν, τὰ βλέπει πάντοτε
ρόδινα, πάντοτε ὑπερόχως ὠραία, καὶ ἀνυπόμονος
προσδοκᾷ τὴν πλήρη τούτων πραγματικότητα.

Φαντασθῆτε λέγω τὸν ἱατρὸν αὐτὸν ἐν τελείᾳ
εὐδία, ἐν μέσῃ γαλήνῃ νὰ πληττεται εἰς τὴν κε-
φαλὴν ὑπὸ φοβεροῦ κεραυνοῦ καὶ θὰ λάβετε ἀ-
μυδρὰν τινα ἰδέαν τῶν συμβάντων ἐντὸς μου
ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ μικροῦ τούτου τηλε-
γραφήματος τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ὡσεὶ κεραυνόπληκτος ἐρρίφθην ἐπὶ τινος ἐδρά-
νου ἄφρονος καὶ καταβεβλημένου, ἀνίκανος πρὸς
οἰανδήποτε κίνησιν καὶ ἐνέργειαν, περιρροόμενος
ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος, ἐξηντλημένος.

Ἐν τῇ κεφαλῇ μου συνεκυκλῶντο κύματα ὄλα
σκέψεων καὶ ἀναμνήσεων τῶν παιδικῶν μου
χρόνων, πρὸ δὲ τῶν καιόντων ὀφθαλμῶν μου
διήρχετο ὡς ἐν καλειδοσκοπεῖῳ ὀλόκληρος ἡ
δράσις τῆς πτωχῆς μου μητρὸς, ἥτις τοσοῦ-
τον ἐνεργον ἀλλὰ καὶ τόσον θυμᾶσιον καὶ
μετὰ τῆς θέρμης ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀνά-
πτυξιν καὶ σπουδὴν μου.

Ὁ πτωχὸς καὶ ἀγρότης ἐγὼ πλησίον τῆς ἀ-
πλιχῆς ταύτης γυναικὸς ἐδιδάχθην τόσα καὶ
τόσα πράγματα, ὥστε νομίζω ὅτι οἰαδήποτε
σκέψις ἡ ἔργον μου φέρει ἐν μικρογραφίᾳ τὴν
σφραγίδα οὐχὶ ἐμοῦ ἀλλὰ τῆς ἀγραμμάτου μὲν
ἀλλ' ἐκ φύσεως σοφῆς μου μητρὸς: τὸ νομίζω

ἐν πεποιθήτῃ ἢ μᾶλλον τὸ πιστεύω ἀκρα-
δάντως.

Διέκοψα πάραυτα τὴν ἐργασίαν, ἀπόθηκα τὰ
προσφιλῆ μου βιβλία καὶ ἔστειλα εἰς κόρακας
τὰς ἐπιτημονικὰς μου μελέτας. Τί πρὸς ἐμὲ
πάντα ταῦτα, ὅταν τὸ μᾶλλον πεφιλημένον με-
τὰ τὴν πατρίδα μου πρόσωπον, ἡ προσφιλὴς μου
μήτηρ ἀποθνήσκει;

Ἐντὸς ζεύγους ὠρῶν ἐπεράτωσα τὰς πρὸς ἀ-
ναχώρητιν κυβερνητικὰς διατυπώσεις, ἐπρομη-
θεύθην τ' ἀναγκαιοῦντα φάρμακα, τοὺς ὀρρούς,
τὰς ἐνέσεις, τὸν πάγον, ἐταξιοθέτησα τὰ τυχόν
μέλλοντα νὰ χρειασθῶσιν ἐργαλεῖα καὶ με τὸ
πρῶτον ἀναχωρεῖν ἀτμόπλοιον ἀνεχώρησα τὸ ἐ-
σπέρας πλησίον τῆς κινδυνευοῦσης, κρύπτων εἰς
τὰ στήθη μου τὴν ἀπελπισίαν, εἰς τὸν ἐγκέφα-
λόν μου τὴν καταγίδα, εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸν
κεραυνόν.

Β'.

Ἡ ἑλιξ τοῦ ἀτμοπλοίου ἤρξατο ρυθμικῶς
κινουμένη, τὸ σκάφος ἤρεμον καὶ μεγαλο-
πρεπὲς ἐξῆλθε τοῦ πολυασχόλου λιμένος χαι-
ρετίσαν τὴν Σμύρνην δι' ὀξυτάτων συριγμῶν,
καθ' ὃν χρόνον μυρμυκία ὄλη ἐργατῶν ἐπὶ τῆς
Προκυμαίας καὶ τῶν ἠγχιυροβολημένων ἀτμο-
πλοίων ἐξετέλει τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων, ὅπως
κερδίση διὰ τοῦ ἰδρώτός τῆς—τοῦ αἵματός τῆς
ἤθελα νὰ εἶπω—τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, τὴν σχετι-
κὴν τῆς οικογενείας εὐμάρειαν, ῥάκη τινα εὐτυ-
χίας.

Ὁ Πόντος ἀπολύτως ἤρεμος, ἤσυχος καὶ ἀ-
κίνητος ὡς ἐάν πρό τινος μόλις νὰ ἐδάρῃ ἀνηλεῶς
ὑπὸ τινος μεγάλου βασιλέως, τοῦ Ἐρξου Ἰτωσ,
ἐγέλα γαλήνως, ἀντικατοπτρίζων θαυμασίως τὸν
ἑναστρον οὐρανόν, τὴν πλησιφαῆ Σελήνην, τῆς
ὁποίας αἱ ἀργυραὶ ἀκτῖνες ὀλώμεναι ἐπὶ τῆς ἡ-
ρεμούσης λείας ἐπιφανείας του παρίστων αὐτὸν
ὡς τι φανταστικῶς τεράστιον κάπνιστρον.

Ὁ γέρον Ποσειδῶν κεκμηκῶς φαίνεται καὶ
ἐκνευρισμένος—τίς οἶδεν ἐκ τίνων ἀφορμῶν, ἐκ
τοῦ γήρατος ἄρα γε ἢ ἐξ ἄλλων κατασχρήσεων—
ἐκάθευδε νήδυμον εἰς τὰ ὑγρά του δώματα, ἢ
δὲ θάλασσα ἤρεμος καὶ γαληνιαία παρυσίαζε
τὴν μᾶλλον γελόεσσαν τῆς μορφῆν, τὰ ὠραιό-

τερά της θέλητρα, την έρατεινότεραν της θψιν; ή όποια όμως μεθ' όλα ταύτα ύπηρεξεν άνίκανος ν' άποσπάση και έπισύρη την προσοχήν μου.

Ο θόρυβος της πολυανθρώπου πόλεως έπλητεν έντονος τὰ άκουστικά μου τύμπανα, ή άκοή μου όμως ούδόλως διέκρινε τούς έρχομένους ήχους. Οί όφθαλμοί μου προσεβάλλοντο υπό της θαυμασίας εικόνας της όλων άποχωρούσης, της άπομακρυνόμενης και σμικρυνόμενης πόλεως, τὰ όπτικά μου όμως: ύβρα ούδεμίαν έδέχοντο εικόνα του θαυμασιού όράματος, διότι τὸ πνεύμα μου άνήσυχον, τεταραγμένο, και άπελπι διέσχίζε τὰ πελάγη, ύπερεπήδα τὰς νήσους, ήπως μεταβή πλησίον της κινδυνευούσης, της άποθησκούσης γραιάς μητρος, ήτις την στιγμήν πιθανώς εκείνην άγωνιώσα και παλαιούσα προς αυτόν τον Χάρον νά έζήτει την βοήθειαν του περιλημένου υίου.

Επί της έδρας εκείνης της πρώτης θέσεως επί της όποίας έρρίφθην άμα τῆ επιβίβασει μου επί του άτμοπλοίου, επί της έδρας λέγω τούτης παρέμεινα μέχρι του μεσονυχτίου και πλέον, άναζητών οίωνους εις τὸ στερέωμα, διερωτών τον πόντον, παρακαλών την θαλασσίαν αύραν νά δροσίση τούς καίοντας κροτάφους μου, τὰ ξηρά και φρίσσοντα χείλη μου, την δεινώς αιμάσουσαν καρδίαν μου.

Ο ευγενέστατος Καπετάν Γιάννης ο πρώτος της «Ελένης» πλοίαρχος, τέλειος τύπος ίππότου, πολυμαθέστατος, έγκυκλοπαιδικώτατος, παρακολουτών λεπτομερέστατα και γνωρίζων άριστα τὰ καθ' ήμας, επανειλημμένως έζήτησε νά με παρασύρη εις διεξοδικήν συζήτησιν, όπως μου έπισύρη την προσοχήν εις άλλα ζητήματα και ούτω λησμονήσω την κατέχουσάν με λύπην. Αλλ' εις μάτην. Αί διπλωματικώταται και με πολύ τάκτ γενόμεναι επιθέσεις του ύπηρεξαν ως επί τὸ πολύ άγονοι. Η διαύγεια όμως της διανοίας του, ή ζωηρά και ταχειά του αντίληψις, ή όρθή του κρίσις και βαθεΐα των πραγμάτων γνώσις μι έκαμαν ζωηρωτάτην έντύπωσιν.

Β.

Τὰς πρώτας της πρωΐας ώρας συνηγήσαμεν έν Χίω: ταύτας ήκολούθει γοργώς ή ροδοδάκτυλος Αύγή, ήτις έν σκουδῆ έγερθείσα εις τούς παρθενικούς της θαλάμους και έν μεγίστη βία ένδύθεισα την αίθριωτέραν της έσθητα, ήκολούθει γοργά κρατούσα ύπερμεγέθη άργυράν ύ-

δροχόην και τεράστιον κάνιστρον και έρραινε την Ανατολήν με ρόδα και μεθυστικά χρώματα καθιδύοντα τούς όφθαλμούς και προκαλούντα άφθαστον των αισθήσεων ήδονήν, έκστασιν και θάμβος εις τὸ πνεύμα.

Η Πρωΐα ροδαλή ροδαλή και σφριγώσα έπροθυμοποιήθη ευγενέστατα φερομένη και ύποχρεωτικώτατα, νά στρώση εις τον όρίζοντα τούς πολυτιμωτέρους της, τούς πολυχρωμοτέρους και μάλλον άραχνισιδείς της τάπητας.

Εφώτισε τὸ στερέωμα με την φανταστικωτέραν και θαυμασιωτέραν ποτέ φωταψίαν, χύσασα άφειδέστατα ώκεανούς όλους χρυσοῦ και πορφύρας, κρόκου και μίλτου και κινναβάρεως και ύσγινου, έναλλάσσουσα κατά βραχεία διαστήματα και άριστοτεχνικώτατα τὰ θαυμασιώτερα και φανταστικώς πλουσιώτερα των χρωμάτων και άποχρώσεων, όπως ήεόντως δεχθή τὸν αιώνως νεάζοντα άδελφόν, τον ύπερήφανον της Γῆς επισκέπτην, τον πυρφόρον Ηλιον οδηγούντα μετά θαυμασίας δεξιότητος και άσυνήθους ευστροφίας τὸ πυρίπνουν αυτού άρμα με τούς θυμοειδείς και ατιθάσσους του ίππους εις την όλισθηράν άστερόστρωτον μεγάλην του ούρανοῦ λεωφόρον.

Οί πρώτοι επισκεφθέντες τὸ άτμόπλοιον ύπηξζαν πτωχοί τινες μαστιχοπῶλαι διαλαλούντες με φωνήν βραχνήν τὸ πολύτιμον της νήσου προϊόν. Οί δε επιβιβασθέντες όλίγοι έμποροι έννόμισαν ότι έπρεπε νά μη διακόψωσι την πολιτικήν των συζήτησιν, αλλά με φωνήν έντονον και θερμήν οῦ την τυχοῦσαν έξηκολούθουν άντεγκαλούμενοι, αναφέροντες πρόσωπα και πράγματα με λέξεις ήκιστα άβράς, ύβρίζοντες ή και ειρωνευόμενοι, μεταχειριζόμενοι δε πάντα τὰ εἶδη της πολεμικής, όπως εκαστος καταβάλλη, τρέψη εις φυγήν τον αντίπαλον και επιβάλλη σιγήν.

Τί ήκουσα παρά των υπρεπῶς ένδεδυμένων και άρκούντως άνεπτυγμένων τούτων προσώπων περι του άγρίου πολιτικοῦ όργανου, όστις κατέχει την όλην νήσον μηδ' αυτών των άγροτικών πληθυσμών έξαιρουμένων, δέν αναγράφω. Είνε όμως λυπηρότατον φαινόμενον νά βλέπη τις μίαν νήσον, ήτις έχει όλα τὰ προσόντα, όπως ευήμερήση τούς κατοίκους της και ακάθεκτος ρίψη αυτούς εις την πρόοδον, νά κατατριβῆται εις προσωπικάς άντεγκλήσεις και μικροσυμφέροντα, εις μικροϊδιοτελείας και μικροφιλότιμα, όπου εξαντλείται πᾶσα καλή θέλησις, πᾶς εὔστροφος νοῦς, πᾶσα καλή διάθεσις.

Εσκεπτόμην δε κατ' έμαυτον και προσεπάθουν νά φαντασθῶ μόνος τὰ θαυμαστά αποτελέσματα, τὰ όποια θά ήδυνάμεθα νά έχωμεν, εάν τὸ τόσον πνευματικόν σφριγός, ή τότε πολεμική δύναμις, ήτις νῦν τόσον άφειδῶς σπαταλάται εις την μικροπολιτικήν, διετίθετο επί άλλου πεδίου, εις άλλους όρίζοντας της Επιστήμης λχ.

Η Ελληνική Ανατολή με την πλουσιωτάτην της φαντασίαν και τὸ σπινθηροβόλον και λάμπον της πνεύμα, είμαι πλέον ή βέβαιος, θά προσφέρη και πάλιν εις την Επιστήμην, την Ανθρωπότητα τὰς μεγαλειτέρας των εκδουλεύσεων, μεγίστας ανακαλύψεις, εάν τὸ πνεύμα τούτης άποσπώμενον της συνήθους νῦν μικροπολιτικής, των προσωπικῶν άντεγκλήσεων, των ιδιοτελεῶν σκοπῶν, άποδοθῆ έλεύθερον εις τὰ σοβαρώτερα ζητήματα του ανθρώπου, εις τὰ ενδιαφέροντα την Φύσιν άνώτερα προβλήματα. Ποίος άρα γε Βριάρεως θά επιτελέση τὸ μέγα τούτο γεγονός, διά τὸ όποιον τὸ Έθνος, ή Επιστήμη, ή Ανθρωπότης καθόλου θά του εἶνε έσαι ευγνώμων, και τότε άρα γε;

Μη δυνάμενος νά ύποφέρω την έμετοφόρον ταύτην συζήτησιν ύπέδειξα ευσχημόνως τὸ ακατάλληλον του τόπου και χρόνου εις τούς τόνον θορυβωδῶς συζητούντας και κεκμηκῶς έρρίφθην εις τὰς άγκάλας του φίλου Μορφέως, ζητών έν τῷ ύπνῳ την θεάν Αθήνην την Παρηγορητρίαν.

Γ.

Περι την δεκάτην πρωϊνήν ώραν ένεκεν Ισχυροῦ κρότου ήγήρθην και ταχύς άνέβην επί της γεφύρας του άτμοπλοίου άφ' όπου ευχαρίστως είδον ότι άνεχωρούμεν του μικροῦ λιμένος των Καρλοβασιών διευθυνόμενοι προς τὸ Βαθῦ της Σάμου.

Η νημεμία έξηκολούθει άπόλυτος, ή θάλασσα ήν νεναρχωμένη και ώσει νεκρά από τὰς όξυτάτας φωνάς τὰς όποίας οί Τρίτωνες κρατούντες ανά χείρας τεραστίας θαλασσίας κόγχας έσάλπιζον άποκοιμίζοντες τὰ κύματα, και μό-

νον Νηρηίδες τινές μετ' άλλων Τριτώνων παιζονται και χορεύονται επί των ρωμαντικωτάτων και θαυματιών της νήσου άκτών, μάς έτάρασσαν από καιροῦ εις καιρόν την ήσυχίαν με τὰς θερμάς περιπτύξεις των, τὰς διαχύσεις και τὰ θερμά των φιλήματα — τον έλαφρόν φλοίσθον των μικρών της θαλάσσης ρυτίδων, των φρικίων της επιφανείας αυτης, ήτις άπαλά, άπαλά και ρυθμικῶς έλειγε τὰ κρότπεδα της νήσου, την ήρεμοῦσαν αυτης άκτιν — φιλήματα, τὰ όποια ή λεπτή άπόγειος οῦρα ευγενῶς φερομένη ηῦρησετῆτο νά μεταφέρη μέχρις ήμών, προκαλοῦτα φρίκια ήδονῆς: εις τὰ κεκμηκότα μου μέλη.

Η βλάστητις επί της νήσου εἶνε σφριγηλή, παρουσιάζει μέρη τὰ όποια διεκδικούσι την δάφνην προς τὰ ωραιότερα ευρωπαϊκά τοπεΐα και δύνανται νά εκληρωθῆτιν ως τοπεΐα των ωραιότερων έλβετικῶν καντονίων, και όμως τὰ πλειεστα της νήσου μέρη παραμένουνι άγρία και άρχέγονος φύσις ούδεμίαν επιρροήν ύποστᾶσα υπό του ανθρώπου, άλλ' οὔτε και της έλαχίστης φροντίδος αυτου έτυχον, όστις έν Σάμῳ φαίνεται ν' άποστρέφεται την σεμνήν καλυπτροφόρον θεάν, την με άφθόνους στάχεις κεκοσμημένην έχουσαν την κεφαλήν, την Δήμητραν λέγω, πιστεύων εις ένα και μόνον Θεόν, προσκυνών και ένθέρμως λατρεύων θεάν μίαν, την..... Πολιτικήν!

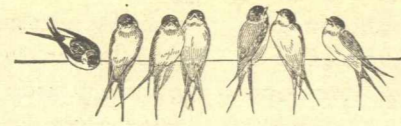
Παρά σοβαροῦ προσώπου ήκουσα έν λεπτομερείαις την όλην πολιτικήν της νήσου κατάστασιν κατά την τελευταίαν διετίαν, έν δε τῷ λιμένι του Βαθέος είδον ιδίοις όμμασι τὰ λείψανα των τραγικῶν γεγονότων του παρελθόντος.

Ο λαός μι έφάνη περιδεδῆς, προκαλούμενος δε νά όμιλήτη περι πολιτικής, Σας προσβλέπει ασκαρδαμυκτεΐ, όταν δε βεβαιωθῆ ότι είσθε ξένος, τότε περιφοβος έξερευνά διά του βλέμματος τὰ περίξ, όπως πεισθῆ ότι δέν ακούεται παρά τινος και τότε μετά χαρακτηριστικής χειρονομίας αφήνει βαθύν στεναγμόν.

(Ακολουθεΐ)

ΣΚΕΥΟΣ ΖΕΡΒΟΣ

Ιατρος.

AMORE ED ARTE

Dedicato al Gentilissimo amico
Mo Adinolfi Filomeno

Δυὸ μάγισσες τὸν σέρνανε τὸ νηὸ τὸ ζηλεμένο
Κ' ἦταν ἡ χάρες τους τρανές τὰ μάγια τους περίσσια.
Ἦ μιὰ τὸ δρόμο τοῦ δειχνε τὸ μυρτοστολισμένο,
Κ' ἡ ἄλλη, ἀγκαθόσπαρτο δρόμο μὲ νεπαρίσσια.

Τοῦ ταζ' ἡ μιὰ ἀμέτρητα γλυκὰ φιλιὰ καὶ χάδια
Ονειρομένες' χαραυγές καὶ μαγεμένα βράδουα.
Κ' ἡ ἄλλη μὲ χαμόγελο γεμάτο περηφάνια,
Τῆς Δόξας τοῦ ὑποσχότανε τὰ δάφνινα στεφάνια

Στῆς μιᾶς τὸ βλέμμα ξάνοιγε ἀγάπη αἰωνία...
Μὰ ἦταν τῆς ἄλλης ἡ φωνὴ γεμάτη ἀρμονία
Καὶ θαμβωμένος ρίχτηκε στὰ μαγικά της κάλλη.
Καὶ τὴν Ἀγάπη ξέχασε στῆς Τέχνης τὴν ἀγκάλη.

Ἐν Σμύρῃ

SYLVIO

ΣΑΚΟΥΝΤΑΛΑ

Ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Σανσκριτικῆς φιλολογίας, πλήρες λεπτῶν καλλονῶν καὶ εἰκονικωτάτων περιγραφῶν, εἶνε τὸ δραματικὸν εἰδύλλιον «Σακουντάλα» ὅπερ εἶνε ἔργον ἀποδιδόμενον εἰς τὸν περίφημον ποιητὴν Καλιδάσα ἀκμάσαντα περὶ τὰ 450 μ. Χ.

Ἡ τέχνη καὶ λεπτότης μεθ' ἧς ὁ ποιητὴς περιγράφει τὰ κάλλη τῆς φύσεως, τὸ πάθος καὶ ἡ ἠδύτης τῶν ἐκφράσεων, ἡ δημιουργικὴ φαντασία, ἡ συμμετρία καὶ ἡ σχεδὸν παντελὴς ἔλλειψις χιμαιρικῶν παραλογισμῶν καὶ ἰδιοτροπιῶν, αἵτινες στενωῶς συνέχονται μετὰ τῶν ἔργων τῆς Ἰνδικῆς φιλολογίας, κατατάσσουσι τὸν Καλιδάσα εἰς ὑψηλὴν περιωπὴν μετὰ τῶν δραματικῶν ποιητῶν τοῦ κόσμου.

Αἱ ποιητικαὶ τῆς Σακουντάλας καλλοναὶ μεγάλως ἐθελξαν τὸν Goethe, ὁ ὅποιος ἄλλως τε δὲν ἦτο διόλου θαυμαστῆς τῆς παραδόξου μυθολογικῆς τῶν Ἰνδῶν τέχνης.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστῶν τῆς φίλης «Κλειῶς» εἰς γενικὰς γραμμὰς παραθέτω περίληψιν τῆς ὑπεθέσεως τοῦ ὄρακιου καὶ ἀφελοῦς τούτου εἰδυλλίου τῆς ἀρχαίας Ἰνδίας.

Εἰς τὴν παρὰ τὰν ἱεράς τοῦ ποταμοῦ Ζουμνά ὄχθας κειμένην Χαστιναπούρ πόλιν, ἐβασίλευσε καὶ ἀπέθανε ὁ καλὸς ἀγαθὸς ἡγεμὼν Πουρού, ὁ πατὴρ μιᾶς ὅλης ἰσχυρᾶς τῶν Ἰνδῶν βασιλείων δυναστείας.

Ἀπόγονος τούτου ὁ βασιλεὺς Δοσάντα, ἀνηλθε μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν εἰς τὸν θρόνον, κυβερνήσας μετὰ θαυμαστῆς εὐθύτητος τὸν τόπον καὶ ἀγαπῶν καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Μίαν πρωῖαν, μίαν εὐτυχῆ πρωῖαν, ὅτε ὁ ἥλιος περιέβαλε διὰ ῥοδίνων καὶ χρυσῶν ἀκτίνων τὰς πρασίνοὺς τῶν λόφων πλευράς καὶ τὰ κοιμώμενα δάση, ἐγκατέλειπεν ὁ νεαρὸς βασιλεὺς τὰ τείχη τῆς πόλεώς του, ὅπως ἀφιερῶσθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ προσφιλές του κυνήγιον.

Μὲ ὑπερμέγεθες τόξον, ὅπερ αὐτὸς μόνον ἠδύνατο νὰ σύρῃ, ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς ἐξ' ἐβένου ἄρματος, διήλθε διὰ μέσου τῶν δασῶν καὶ τῶν ἀνθρῶν λειμῶνων, εἶδε τοὺς γεωργοὺς καλλιεργοῦντας τὴν γῆν καὶ ἤκουσε τὴν πρωῖνὴν γλυκεῖαν τῶν πτηνῶν μελωδίαν.

Μακρὰν ἐκεῖ πολὺ μακρὰν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πανυψήλων δένδρων, ἀθῶως ἐπλανᾶτο μία κομψὴ στρεψίκερος αἰγαγρος.

Ἡτοίμασεν ὁ βασιλεὺς τὸ ὑπερμέγεθες τόξον

του, ὅτε εἰς βαρεῖς τόνους, πολιοῦ ἐρημίτου, μέσον τοῦ δάσους, φωνὴ ἀνακόπτει αὐτόν.

«Φείσθητι, μεγάλε βασιλεῦ, τῆς ἀνάκου ταύτης αἰγάγρου, ἥτις ἀγαπᾷ νὰ πλανᾶται εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος. Θές ὀπίσω τὸ τόξον σου καὶ γνώρισε ὅτι εἶνε εὐγενὲς νὰ ὑπερασπίζεταί τις καὶ νὰ μὴ βλάβηται τὰ ἀσθενῆ ὄντα. Οἱ πρόγονοί σου ὑπῆρξαν ἐνδοξοὶ καὶ εὐγενεῖς, ἔσω καὶ σὺ τοιοῦτος. Πορεύθητι τώρα ἐκεῖ πρὸς τὸ ταπεινὸν μου ἐρημητήριον, ἔθλα θὰ εὔρης πᾶσαν ἐπιδιψίλευσιν καὶ θὰ συναντήσης τὴν ὡραίαν θετὴν μου κόρην Σακουντάλαν.»

Ἡ γλυκεῖα τοῦ γέροντος φυσιογνωμία καὶ τὰ σεβάσμια χαρακτηριστικὰ συνεκίνησαν βαθύτατα τὸν βασιλέα, ὅστις ῥίψας μακρὰν τὸ τόξον του καὶ περιβληθεὶς ἀπλούστατον χιτῶνα διηυθύνθη μὲ βαρεῖαν καρδίαν πρὸς τὸ ἐρημητήριον.

Ἡτο ἐπίγειος παράδεισος τὸ ἐρημητήριον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐκείτο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ σκιὰν τῶν παρμεγίστων δένδρων, ὑπὸ τὰ φιλόξενα φυλλώματα τῶν ὀπίων, ἀπειρος κόσμος πτηνῶν ἐπλήρου τοὺς αἰθέρας γλυκεῖας μελωδίας. Ἡ ἔλαφος μὲ τοὺς γλυκεῖς μεγάλους καὶ πλήρεις ἔρωτος ὀφθαλμοὺς τῆς, ἐπλανᾶτο ἀφόδως εἰς τοὺς λειμῶνας. Ὁ ῥοῦς τοῦ ῥέοντος ῥυακος συνοδευόμενος μὲ τὴν μουσικὴν τὴν παραγμμένην διὰ τοῦ πνέοντος ἀνάμεσα στοὺς κλάδους ἀνέμου καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀπειρῶν ἀνθέων, προσέδιδον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον μαγευτικὴν γοητεῖαν.

Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῆς ἀνθιζούσης φύσεως ἐν μέσῳ τῆς γλυκεῖας καὶ μονήρους ἡσυχίας, εἶδεν ὁ βασιλεὺς τὴν παρθένον τῶν δασῶν Σακουντάλαν, ἐνασχολουμένην εἰς τὸ πότισμα τῶν προσφιλῶν αὐτῆς ἀνθέων, ἐν συνοδείᾳ δύο ἄλλων θεραπαινίδων τῆς, παρθένων.

Ἡ Σακουντάλα ἦτο κόρη τῆς νύμφης Μενάκα τὴν ὀπίαν μίαν ὡραίαν πρωῖαν ἰδὼν ὁ Θεὸς Βισβαμίτρα λουομένην εἰς τὰ δεικνύοντα τοῦ ποταμοῦ ὕδατα καὶ σαγηνευθεὶς ἐκ τῶν καλλονῶν αὐτῆς ἐλησμόνησε τὴν θεῖαν αὐτοῦ ἀποστολὴν καὶ ἀγάπησας ἐνουμφεύθη.

Ἐζῆσεν ἐννέα ἔτη μετ' αὐτῆς εἰς τὰ δάση ὀπίτε ἡ θεὰ τῆς νεογεννήτου κόρης ἐξήγειρεν αὐτόν ἐκ τοῦ ληθάρκου τῶν ἐρώτων καὶ ἐτρόπη πάλιν ἀνὰ τὰς ἐρημίας καὶ τὰ δάση πρὸς μετάνοιαν καὶ προσευχὴν.

Τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἠκολούθησε καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἐγκαταλείψασα τὴν μικρὰν κόρην εἰς τὴν φροντίδα τῶν ἱερῶν πτηνῶν «Σακούντα» ἐξ οὗ καὶ ὁ εὐρῶν

Οικογένεια Αιθιοπών γευματίζουσα.

αυτήν ἐρημίτης ἀπεκάλεσε Σακουντάλα.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ ὁ βασιλεὺς ἀλλὰ κρυβὲς ὕπισθεν τῶν δένδρων παρηκολούθει ἐκεῖθεν τὰς τρεῖς παρθένους· αἱ δὺς θεραπαινίδες ὡς δύο λαμπεροὶ ἀστέρεις περὶ ἀργυροειδοῦς σελήνης τῆς ἀγγελιοφόρου Σακουντάλας ἐπλανῶντο εἰς τὸ οὐράνιον ἄλσος.

Οἱ δύο γλυκεῖς, ὡς δίδυμα τοῦ ἀγροῦ ἔκ ὀφθαλμοῦ τῆς ἀντίκρουσαν πρὸς στιγμὴν ἀσυναίσθητως τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ καὶ ἠσθάνθη τότε οὗτος νέαν ζωὴν καὶ νέαν αἴμα ἀνερχόμενον εἰς τὰς φλέβας τοῦ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠράσθη αὐτῆς ἐμμανῶς καὶ ἐζήτει τὴν ἀφορμὴν ὅπως τὴν πλησιάσῃ ἥτις καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ πικρυσιασθῇ.

Τελειώσασα ἡ Σακουντάλα τὸ πότισμα τῶν ἄλλων δένδρων διεκθύνη πρὸς τὴν προσφιλεστέραν αὐτῆς ἀνθοδύχον τὴν ἐμπεριέχουσαν ἐν ὠριότατον ἰσχυμένον τὸ ὅποιον ἡ ἴδια εἶχεν ἀποκλέσει «τὸ σεληνόφωρον τοῦ ἄλσους.»

Ἄλλ' ἐνῶ ἐπότιζε τὸ προσφιλέστατον αὐτῆς ἄνθος, ὑπερμεγέθους μέλισσα ἐξῆλθεν, ἐπιμόνως περὶ τοῦ προσώπου τῆς βυμβοῦσα.

Ἐδραμε τότε ὁ βασιλεὺς εἰς βοήθειάν τῆς καὶ ἐξεδίωξε τὴν ἐπικίνδυνον μέλισσαν, ἥτις οὕτως ἐγίνε ἀφορμὴ γνωριμίας καὶ συνδιαλέξεως μετ' αὐτῆς καθὼς καὶ μετὰ τῶν δύο ἄλλων παρθένων.

Οὐχ' ἦσαν ὅμως καὶ ἡ θέα τοῦ υπερηφάνου καὶ νεαροῦ βασιλέως, ἐπληξε τὴν εὐαίσθητον τῆς

Σακουντάλας καρδίαν κυρίως καὶ ὅπως αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες προσδίδουσι ζωὴν εἰς τὰ ἀναγεννόμενα βότκα τῆς παρθένου γῆς, οὕτω καὶ εἰς τὴν παρθένον ταύτην καρδίαν ἡ θέα τοῦ ἐξήγειρε γλυκειὰς ἐρώτων σκέψεις καὶ στοχασμούς.

Δὲν ἐγνώριζεν ἡ πτωχὴ κόρη ὅτι ἦτο ἔρωσ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο, ὅπερ ἀορίστως ὡς αἶσθημα φιλίας καὶ ἀγάπης ἐπλανᾶτο εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς. Νέα λάμψις ἤδη διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, ὅπερ ὠραῖον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἔλαβε τὴν ὄψιν δροσερωτέραν καὶ εὐγενεστέραν.

Ἄλλ' ἤδη ὁ ἥλιος ἐβυθίσθη ὕπισθεν τῶν λόφων καὶ αἱ μελαγχολικαὶ τῆς ἐσπέρας σκιὰὶ ἐκάλυπτον βαθμῶν τὸν ὀρίζοντα.

Ὁ βασιλεὺς ἀποχαιρετίσας τὰς τρεῖς παρθένους ἀπεσύρθη μονήρης καὶ κάλιν εἰς τὸ δάσος.

Ἄλλοίμονον! Τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν.

Ὅλος ὁ κόσμος ἀνεπαύετο ἠδέως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως καὶ μόνον ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ πλήρης ἔρωτος καρδίαν ἐφέρετο πρὸς τὴν ἀγνωστον ἠγρόπνυι μονήρης κατὰ τὰς μεσονυκτίους ὥρας πλανώμενος ἀνά τὰς σεληνόφωτους τοῦ ποταμοῦ ὄχθας.

Ἡ εὐεργετικὴ ὁμῶς πρῶτα ἐπῆλθε καὶ μὴ δυνήθεις νὰ καταπνίξῃ τὴν φωνὴν τῆς καρδίας τοῦ διεκθύνη καὶ πάλιν εἰς συνάντησίν τῆς εἰς τὸ ἄλσος.

Τὴν εὕρῃκεν ἐκεῖ ἀφελῶς ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ

τῆς χλόης τοῦ ἀγροῦ ἐξηπλωμένην, μέσφ τῶν δροσερῶν ἀνθῶν καὶ κρίνων, τὰ ὅποια ὡσάν μαγευτικῆς κηδεύων ἐπλασιάζον τὴν περικαλῆ κεφαλὴν τῆς.

Ἐκράτει εἰς χεῖράς τῆς ἐν φύλλον δένδρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε χαράξῃ τοὺς στόνους τῆς ψυχῆς τῆς καὶ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν ἀπόντα βασιλέα.

Τὸ φύλλον ἐκεῖνο ἔπεσε τῆς χεῖρός τῆς τὸ εὐρῆκεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ ἐξομολόγησις τῶν δύο καρδιῶν δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ.

Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν αἰωνίαν τῶν πτηνῶν μουσικὴν, ὑπὸ τὰ τρέμοντα φυλλώματα τῶν πανυψήλων δένδρων τοῦ δάσους ὠρκίσθησαν πρὸς ἀλλήλους πίστιν καὶ ἀγάπην. Ἐκεῖ ἐν μέσφ τῆς ἐπιγείου ἁρμονίας ἔθεσε πολύτιμον δακτύλιον εἰς τὰς ἀβράς τῆς χεῖρας ὡς ἐνθύμιον τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης τοῦ καὶ ἐν μέσφ τῶν εὐλογειῶν τῆς περιστοιχιζούσης φύσεως ἐνουμφεύθησαν.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔμειναν πλησίον ἀλλήλων εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος, ὅτε μίαν πρωΐαν ὁ ἀγαθὸς ἐρημίτης ἀνεγνώρισε εἰς τὴν πελιδνὴν τῆς θετῆς τοῦ θυγατρὸς ὕψιν, τὴν ὠχρότητα τῆς ἐγκυμοσύνης.

Ἀνεμνήσθη τότε ὁ βασιλεὺς τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως ταχὺς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἰσχυρὰν ἀκολουθίαν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν πρὸς παραλαβὴν καὶ ὀδηγίαν τῆς συζύγου καὶ βασιλείσεως εἰς τὰ τοῦ παλατίου δώματα.

Ἀλλὰ ἀλλοίμονον ἡ τύχη ἀλλέως ἔκλωθε.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς, ἐπεσκέφθη τὸ ἄλσος εἰς ἄλλος σφοδρὸς ἐρημίτης, ἐλθὼν ὅπως συγχαρῆ τὴν Σακουντάλαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τῆς.

Ἀλλ' ἡ πτωχὴ κόρη βυθισμένη εἰς σκέψεις καὶ μελαγχολοῦσα διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς δὲν ἔδωκε προσοχὴν καὶ σημασίαν εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς προσκλήσεις τοῦ σφοδρῆς ἐρημίτου, ὅστις τὴν ἔμμανε μετὰ τρέμοντα χεῖλη καταράσθη αὐτήν.

«ὦ! σὺ υπερήφανον ὄν ὅπερ τοσοῦτον περὶ ἐμοῦ ἐλαφρῶς σκέπτεσαι. Εἴθε ἐν μελάνον νὰ ἀμαυρώσῃ νέφος ἐξ ὀλακλήρου τὴν μνήμην τοῦ ἀγαπητοῦ σου ἀνδρὸς καὶ τὸ ὄνομά σου καὶ ἡ θέα σου νὰ μείνωσι ζῆνα εἰς αὐτὸν διὰ παντός.»

Μετὰ φρίκης ἤκουσαν τὴν ἀρὰν ταύτην αἱ δύο ἄλλαι παρθέναι καὶ γονυκλιεῖς μετὰ δακρύων ἰκέτευσαν τὸν ἐρημίτην ὅπως ἀνακαλέσῃ αὐτήν.

Ἡ σκληρὰ τοῦ καρδία συνεκινήθη καὶ ὑπεχώρησεν ὀλίγον καὶ ἐπρόσθεσεν ὅτι τότε μόνον θὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν ὅτε αὐτὴ ἐπιδείξῃ εἰς αὐτὸν ἐνθύμιόν τι ὅπερ αὐτοῦ ἔλαβεν εἰς ἐνδειξίν ἀγάπης.

Ἀλλ' ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχώρησεως ἔφθασε. Μετὰ δακρύων καὶ βαρείας καρδίας ὁ γέρον ἐρημίτης ἀπεχωρίσθη τῆς θετῆς τοῦ κόρης καὶ ἡ καλὴ Σακουντάλα, κλαίουσα ἀπεχαιρέτησε διὰ παντός τὸ ἄλσος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιον ἐπὶ τόσα ἔτη ἐξῆσεν,

τὰ δένδρα ἐκεῖνα τὰ ὅποια διὰ τῶν ἰδίων τῆς χεῖρῶν ἐπότιζε καὶ τὰς ἀγαθὰς ἐκείνας ἐλάφους, εἰς τὰς ὁποίας ἐδιηγείτο τὰς θλίψεις καὶ τοὺς στόνους τῆς ψυχῆς τῆς.

Αἱ δύο ἄλλαι σύντροφοὶ τῆς δὲν ἔλλειψαν τοῦ νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτήν, ὅπως ἐν περιπτώσει μὴ ἀναγνωρίσεως παρὰ τοῦ βασιλέως ἐπιδείξῃ τὸ βασιλεῖον δῶρον, τὸν πολύτιμον δακτύλιον τὸν ὅποιον παρ' αὐτοῦ ἔλαβεν εἰς ἐνδειξίν τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός τῆς, χωρὶς ἄλλως τε νὰ τῷ ἀναφέρῃ τι περὶ τῆς ἀρᾶς, ἣς οὐδεμίαν εἶχεν ἰδέαν.

Ἀπῆλθεν λοιπὸν διὰ παντός καὶ κατῆφεια καὶ μελαγχολία διεχύθη εἰς τὸ ἄλλοτε πλήρες ζωῆς ἐκεῖνο ἄλσος.

Ἐπεξοπώρησαν ἐπ' ἀρκετὸν καὶ ἤδη μακρὰν ὀμιχλοειδῶς διεγράφοντο τὰ τεῖχη τῆς ἐνδόξου πρωτεύουσας Χαστιναπούρ, τῆς ἰσχυροτέρας τῆς υπερηφάνου Τροίας, τῆς ἰσχυροτέρας τοῦ πολυτείου Ἰλλίου.

Ὁ ἥλιος ἤγγιζε τότε εἰς τὴν δύσιν τοῦ Ἐκεῖ εἰς τὴν παρκαμμένην λίμνην κρίνα καὶ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ καταπτρίζοντο υπερηφάνως εἰς τὰ διαυγῆ ὕδατα.

Ἐσκέφθη τότε ἡ Σακουντάλα, ὅπως ἐτοιμάσῃ ἀνθοδέσμην διὰ τὸν Κύριόν τῆς ἀπὸ τὰ ἀθῶα ἐκεῖνα τῆς λίμνης ἄνθη.

Ἄλλ' οἴμοι! Ἐν ᾧ ἦτο ἐνησχολημένη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἀνθῶν τὸ δακτυλίδιον τὸ μόνον τοῦ βασιλέως ἐνθύμιον ὠλίσθησεν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὰ βυθία τῆς μεγάλης ἐκείνης λίμνης ὕδατα.

Ἐπλησίασαν ὁμῶς τὴν ἀρκετὰ καὶ ὁ κρότος καὶ ἡ βοή τῆς μεγαλοπύλειος ἐγένοντο ἐπαίσθητοί.

Μετ' ὀλίγον ἀνῆρχοντο τὰς κλίμακας τοῦ μεγαλοπρεποῦς παλατίου καὶ μέσφ πολυτελῶν θαλάμων καὶ ἀντιθαλάμων εὐρέθησαν εἰς τὴν θέαν τοῦ μεγάλου Μονάρχου.

Ἀλλὰ φεῦ! Ἡ ἀρὰ τοῦ ἐρημίτου εἶχε ἀμαυρώσῃ τὴν μνήμην τοῦ καὶ ἐν ᾧ ἔβλεπε τὴν Σακουντάλαν καὶ ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἦτο πρόσωπον ξένου καὶ ἀγνωστοῦ δι' αὐτόν, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Φεῦ! Εἶχε λησμονήσῃ τὰ πάντα καὶ μία ἀόριστος καὶ ὄνειρώδης ὀπτασία ἐπλανᾶτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἥτις ἐνεφαίου ἔτι περισσότερον τὸν σκοτεινὴν αὐτοῦ διάνοιαν.

Εἰς στιγμὴν ὑψίστης μελαγχολίας καὶ ἀπαγορευσεως, ζητεῖ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ δακτυλίδιον ἡ πτωχὴ Σακουντάλα, ἀλλὰ ἀλλοίμονον καὶ αὐτὸ ἐξηφανίσθη.

Μετὰ δακρύων τὴν πλῆρη πάθους ἐπικλεῖται τῆς μητρὸς γῆς, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τῆς ἀγωνίας ταύτης.

«Ω! Μητέρα γῆ! Ω προσφιλέη Μητέρα γῆ! Δός μοι μίαν μόνον σπιθαμὴν γῆς εἰς τὴν ὁποίαν νὰ θάψω τὸν ἀπαγορευθέντα ἔρωτά μου καὶ τὴν δηλητηριασθεῖσαν καὶ ἀδικηθεῖσαν καρδίαν μου. Μίαν μόνον μαύρην σπιθαμὴν γῆς ἔνθα νὰ τελευτήσω τῆς ζωῆς μου τὰς θλίψεις καὶ πόνους.»

Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην φῶς ἀπειρον διεχύθη, ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη καὶ ἡ Σακουντάλα ἐγένετο ἀνάρπαστος ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν ὑπὸ τῆς νύμφης Μητρὸς τῆς Μενάκας, ὁδηγηθεῖσα εἰς τὰς κορυφὰς τῶν Ἡμαλαίων, τὸ ἐνδιαίτημα τῶν Θεῶν.

Ἡ νύξ ἦτις ἐπηκολούθησεν ἦτο ἡ ἀπαισιωτέρα νύξ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως.

Ὀνειρεύθη τῆς Σακουντάλας, ὠνειρεύθη αὐτῆς ἐν μέσῳ τῆς δόξης τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν καὶ ἐγερεῖται τὴν πρῶταν ἐκλαυσεπιπρῶς.

Ἡ μελαγχολία αὐτοῦ ἠῤῥαζεν ἡμέρα τῆ ἡμέρα καὶ οὕτω ἐν ἔτος ὀλόκληρον παρήλθε ἐν ἔτος πλῆρες στόνου καὶ θλίψεως.

Ὅτε ὅμως τὸ ἔτος παρήλθε καὶ ἀνέτειλε ἤδη τὸ ἄλλο εὐτυχές καὶ παρήγορον, ἀλιεύς τις, ὅστις εἶχε συλλάβῃ μέγαν ἰχθῦν καὶ ἐν αὐτῷ εὐρήκε βασιλικὸν δακτύλιον ὠδηγήθη δέσμιος πρὸ τοῦ μελαγχολοῦντος Μονάρχου.

Ἡ λάμψις τοῦ δακτυλίου, αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ δακτυλίου, τὸ ὅποιον αἱ ἀβραὶ τῆς Σακουντάλας χεῖρες ἔφερον, διέλυσε τὸ πυκνὸν τῆς μνήμης του σκότους καὶ πρὸ τῆς διαγωγῆς τῶρα φαντασίας του εἶδε ἀντιπαρερχομένης, ὄλας ἐκείνας τὰς γλυκείας ἀλλὰ καὶ πικράς τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν σκηνάς.

Εἶδε τὴν Σακουντάλαν κεκλιμένην χαριέντως εἰς τὰ χόρτα καὶ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, εἶδεν αὐτὴν ποτιζομένην τὰ προσφιλέη αὐτῆς δένδρῳ, εἶδεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ με αἰώνια φιλήματα, ἀλλ' εἶδε αἶμα καὶ αὐτὴν πρὸ αὐτοῦ ἰσταμένην, κλαίουσαν, ἀδικουμένην, παραγνωρίζομένην.

Ἡ μελαγχολία του τῶρα ἠῤῥαζεν ἔτι περισσώτερον, ὁπότε ἀγαθὴ τύχη ἢ ἀδελφὴ τῆς νύμφης Μενάκας τῆς μητρὸς τῆς Σακουντάλας, ἤκουσεν τοὺς γόους καὶ τοὺς θρήνους τοῦ στεναζόντος Κυριάρχου, ὁπότε αὕτη ἐπλανᾶτο μονήρης εἰς τὸ δάσος.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν πενθοῦσαν Σακουντάλαν, ἦτις κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἔτεκεν ἤδη υἱόν, ἐν περικαλλέστατον βρέφος.

Τότε ἐν μέσῳ τῆς ὑπερπληρούσης τὴν καρδίαν του λύπης ἀγγελοῦ ἐκ Θεοῦ στέλλεται ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν αὐτοῦ καὶ συνδρομὴν εἰς τὸν ἐναντίον τῶν ἀπίστων πόλεμον.

Ἀνακούφισιν ζητῶν τῶν ἐπιγείων βασάνων ἐπωφελήθη τῆς προσκλήσεως τοῦ Θεοῦ καὶ ταχὺς ὡς ἀετὸς ἐπὶ περιφάνου ἄρματος φθάνει εἰς τὰς ὑράνια δώματα καταγωγῶν περιφανῆ νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς θεότητος.

Εκεῖ ὅτε μίαν ἡμέραν ἐπλανᾶτο ἀορίστως εἰς τὰς ἀγνώστους ἐκείνας τοῦ οὐρανοῦ χώρας, μέσῳ τῶν ἀνθοσπάρτων ἀγρῶν, μέσῳ τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως ὁμοίας τῶν ὁποίων δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς, διέκρινε μίαν τροφὸν καὶ ἐν βρέφος, ἐν βρέφος τὸ ὅποιον ἐμειδία πρὸς αὐτὸν με χαριτωμένους καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς.

Δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀνελογίσθη τῆς ἐγκυμονούσης ἀλλὰ φεῦ ἀπωλεσθείσης συζύγου του.

Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του, ὅτε ἔμαθε μέσον τῆς τροφῆς ὅτι τὸ βρέφος ἐκεῖνο ἦτο τέκνον τῶν σπλάγχων του, τέκνον τῆς ἀπωλεσθείσης τῆς πολυγαπημένης του Σακουντάλας.

Τὸ ἤρπαιεν ἐμμκνῶς καὶ τὸ περιεπτύχθη, ὅτε ὠχρὰ, ὠχρῶτερα τῶν ὠχρῶν τῆς ἀνοιξέως ἀνθέων, ἀντίκρουσε τοὺς δακρυβρέκτους τοῦ βασιλέως ὀφθαλμούς ἡ Σακουντάλα.

Ἰστατο ἐλεῖ πελιδνὴ καὶ ἀκίνητος. Ἡ λύπη εἶχε μαράνη τὴν δρυσερύτητα τῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ ὅποιοι τὰ δάκρυα ἐπὶ μακρὸν εἶχον μόνον τροφήν τῶν ἔχρασαν τὴν λάμψιν καὶ τὴν κελκῶν τῶν.

Οὐχ' ἦσαν ὅμως εἰς τὸ βάθος αὐτῶν ἡσυχος καὶ πενθίμως ἐσώζετο ἡ λάμψις τῆς πιστῆς ἀποσιώσεως.

Ἔθεσε τότε ὁ βασιλεὺς τὸ βρέφος χαμκὶ καὶ μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐχύθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Σακουντάλας.

«Ω! σὺ ἀπωλεσθεῖσα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀνευρεθεῖσα εἰς τοὺς οὐρανοὺς! Συγχώρησον τὸ ὕψιστον ἀδικημα τὴν τραχύτητα τὸ ψεῦδος καὶ τὸ ποταπὸν ἀμάρτημα. Ἐν ὀλεθρῇ στιγμῇ οἱ ζοφεροὶ μου ὀφθαλμοὶ δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν ἀθῶν τὴν προσφιλέη μου βασίλισσαν!»

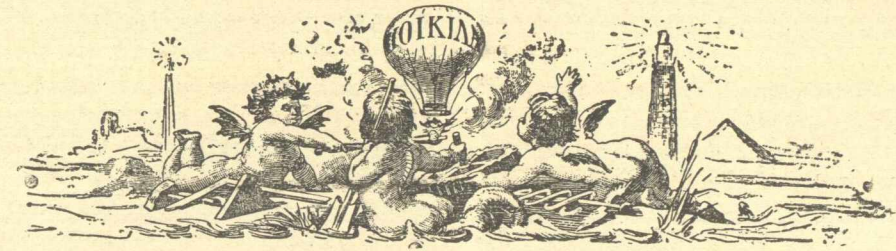
Με ἀμοιβεῖς δικήσεις πρὸς ἀλλήλους αἰσθημάτων, διηρμήνευσαν τὸν καταπλημμυροῦντα τὴν καρδίαν ἔρωτα καὶ ἀγάπην, ἀλλὰ ἡ αἰτία τοῦ ἀπαισιῶ ἐπισοδείου ἔμενε εἰσέτι σκοτεινὴ καὶ ἀνεξήγητος εἰς αὐτοὺς.

Ἡ προστάτις τότε τοῦ ἄλλου, οὐρανία Νύμφη Σανουμάτι, ἠρμήνευσε τὰ κατὰ τὴν ἀρὰν τοῦ σκληροῦ ἐρημίτου, ἦτις ἦτο ἄλλως τε ἄγνωστος καὶ εἰς ἀμφοτέρους καὶ ἦτις διηκουρίσει τῶρα τὴν ἐπελθοῦσαν παρεξήγησιν τῶν σκληρῶς δοκιμασθέντων ἐραστῶν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ πόλις Χαστιναπούρ, παρεδίδοτο εἰς ἀνελευτήτους δισκαδέσεις καὶ ἐορτὰς ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ γεγονότι τῆς ἐπανόδου τοῦ ἀγαπητοῦ τῶν βασιλέως μετὰ τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς βασιλίσσης πῆς περικαλλοῦς Σακουντάλας.

* Ἐν Ἰνδίας.

ΚΛΕΩΝ Ι. ΚΗΤΤΑΣ

ΓΝΩΝΑΙ ΓΑΛΛΩΝ ΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἀλέξανδρος Δουμάς. — Πιθκνὸν οἱ ἄνδρες ν' ἀξίζουσι περισσότερο, βεβαίως, ὅμως αἱ γυναῖκες ἔχουσι ὀλιγωτέραν ἀξίαν.

Ἀλφὸνς Δωδέ. — Δι' ἐμέ, ἡ γυνὴ εἶναι ἡ μήτηρ. Κατὶλ Μαντές. — Ὑποδεέστεραι; Ἀνώτεραι; Οὐτε τὸ ἐν, οὐδὲ τὸ ἔτερον, διάφοροι καὶ ὅμοιοι, δι' αὐτὴν τὴν διαφορὰν. Ἀλλως τε γλυκύταται καὶ φοβερώταται. Εὐμενίδες ὑπὸ φιλολογικὴν καὶ κελκῶν τεχνικὴν ἔποψιν, πρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις εἰς αὐτὰς ὡς πρὸς χάριτας καὶ τὰς δέχεται ὡς ποιήν.

Ὀκτάβιος Μιρπῶ. — Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ὑποδεέστερα τοῦ ἀνδρός. Εἶναι διάφορος. Ἰδοὺ τὸ πᾶν! Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν νὰ κατανοήσωσι τὴν διαφορὰν τὴν δημιουργηθεῖσαν ὑπὸ τῆς φύσεως τὴν χρησίμην διὰ τὸν μηχανισμόν τῆς ζωῆς, οἱ ἄνδρες δικαιοῦνται τὴν παρανόησιν τὴν ἐπίπονον καὶ φοβεράν, ἡ ὅποια ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καθιστᾶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ἐχθρούς. Ἀλλως τε ἡ γυνὴ εἶναι ὠραία. Ὅθεν ἡ καλλονὴ τῆς εἶναι ἀνταξία τῆς εὐφυΐας τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἐγωῖστικῶς ἀναγνωρίζει εἰς ἐαυτὸν μόνον, ὡς ἀποκλειστικὸν προνόμιον.

Πῶλ Εβριέ. — Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζω ὑπέροχον ἢ ὑποδεέστερον τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν γυναῖκα. Τοὺς εὐρίσκω διαφόρους καὶ συνεπῶς ἀσυγκρίτους. Ἐν τούτοις, πρὶν ἢ παραδεχθῶ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ὑπέροχος θὰ ἀνακμείνω μέχρις ὅτου εὐρῆ τὸ μέσον τῆς δικαιοσύνης ἀνευ γυναικός, διὰ νὰ φθάσῃ τὸν κυλοφῶνα τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας καὶ μέχρις οὐ μάθῃ νὰ ἐκφράξῃ ἐν τῇ τέχνῃ ἐν ἄλλο ἰδεῶδες ἢ ὅτι ἡ γυνὴ τῷ ἐμπνέει.

Ἰούλιος Κλαρετή. — Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ὑποδεέστερα τοῦ ἀνδρός. Εἰς τὸ θέατρον μήπως ἡ ἠθοποιὸς δὲν εἶναι ὁμοία μετὰ τὸν κωμῶδον; Ἐννοῶ ἐνταῦθα τὴν ὁμοιότητα διὰ τοῦ ταλάντου, ἐκφραζομένην δύναμιν. Διὰ νὰ εἶπω δὲ εἰδικῶς, διὰ τὴν σκηνὴν ἡ ἐπιτυχία ἐναπόκειται εἰς τὴν γυναῖκα.

Ὅτι ἦτο ἀδικον βεβαίως νὰ ὑποστηρίξωμεν, ὅτι ἡ Γεωργία Σάνδη ἔγραψε διατελοῦσα ὑπὸ τὴν ἀνδρικήν ἐπιτροπὴν, θὰ ἦτο ἀδικον νὰ διακηρῶμεν, ὅτι ὁ ποιητὴς οἷος ὁ Μυσέ, παραδείγματος χάριν, ἔγραψε τοὺς ὠραιότερους στίχους του, διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς γυναικός.

Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ γυνὴ ἐν τέχνῃ ὅπως ἐν τῷ ἔρωτι ἀνταλλάσσουσι τ' ἀμοιβεῖς αἰσθημάτων τῶν, καὶ πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ γυνὴ εἰς τὸ ἔργον ἀνδρός, ὅπως θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἄνθρωπος εἰς τὸ ἔργον τῆς γυναικός.

Λέων Δωδέ. — Ἡ γυνὴ δημιουργεῖ ἐν τῷ κόσμῳ καθε ποίησιν καθε ἡδύτητα. Ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας διεκδικεῖ τὰ φορτικὰ δικαιώματα τοῦ ἀνδρός παύει νὰ εἶναι γυνὴ καὶ συνεπῶς καθίσταται ἀδιάφορος. Ἀλλως τε ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὸ «Συμπόσιον» νομίζω ὅτι εἶπεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ ἀληθέστερα καὶ λογικώτερα πράγματα τοῦ Ἐκελ, τοῦ Δάρβην καὶ τοῦ Λομπρόζο.

Ζὺλ-Μπερνάρ. — Ὁ ἄνθρωπος ὅστις νομίζει ἐαυτὸν ἀνώτερον στερεῖται θάρρους. Πήγαινε πτωχὴ γυνὴ νὰ σπογγίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου μετὰ ἀξίσεις καὶ σοῦ ἀξίξω. Ἐπιμελήθητι σεαυτὴν καὶ θὰ ἐπιμεληθῶ ἐμαυτοῦ. Μὴν ἀκούεις τὰς κακὰς γλώσσας. Ἢδη ὁ Μποςουέ σὲ μετεχειρίσθη ὡς πέμπτον τροχόν! Ὀνόμαξέ τους ὄλους αὐτοὺς Ὀτρογόθους καὶ... ἐναγκασθήτε με. Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι ὄλα ταῦτα ἐμποδίζουσι τὴν πρόοδον.

ΚΑΚΟΜΟΙΡΟΝ ΑἰΣΘΗΜΑ

Ἄν δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἐντελῶς, δὲν θ' ἀργήσῃ βεβαίως πολὺ νὰ ἔλθῃ ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ θεωρῆται κανεὶς ἀστείος νὰ ζητήσῃ τὸ αἶσθημα καὶ μόνον αὐτὸ εἰς τὸ συνοικέσιον. Τὸ χρέμα ἐξυτέλισε καὶ ὑπεδούλωσε τὸν ἄνθρωπον, ἀνάκτιον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν, καὶ σήμερον εἶνε ἡ προίξ, ἡ ὁποία διευθύνει καὶ κυβερνᾶ τὰ αἰσθημάτων τῶν μελλονύμφων. Ἀποδείξεις διὰ τὴν ἀξιοθρήνητον αὐτὴν παραγκλώνισιν τοῦ δυστυχημένου αἰσθηματος δὲν ὑπάρχει ἡμέρα ἡ ὁποία νὰ μὴ φέρῃ εἴτε ἐδῶ ἢ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τόπους. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποία δεικνύουν ἀκδέστατον ἐξευτελισμὸν τοῦ ἀνδρός πρὸ τῆς προικός, εἶνε σπάνια ὅπως δὴποτε. Μεταξὺ αὐτῶν χαρακτηριστικώτατον εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συμβαίνει τῶρα εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Εἰς τὸ Τουρίνον, μία ὑπὲρβητρια, ὀνόματι Ρόζα Τιρόνε, ἐμπνευσθεῖσα ἐν ὄνειρῳ παρ' ἀποθανόντος τινὸς ἐραστοῦ τῆς, ἠγόρασε 4 ὑποδειχθέντας αὐτῇ ἀριθμούς τοῦ δημοσίου λαχείου τῆς Ἰταλίας

καὶ ἐκέρδισε 3000,000 φράγκα. Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτὸν δὲν καλὸν ἀγευστον κακίῳ ἢ κακοτυχία τῆς ὑπερτροφίας, ἠθέλησε νὰ μάθουν ἐπὶ τέλους οἱ ἀστυνομικοί, ἐκ τῆς γενομένης εἰς τὰς ἐφημερίδας τεραστίαις διαφημίσεως τοῦ γῆς εὐρίσκειται ἢ πρὸ ἐτῶν καταδικασθεῖσα ἐρήμην εἰς διαιτητὴ φυλάκισιν Ρόζα Τιρόνε, ἐπὶ κλοπῇ. Καὶ ἡ τυχερὰ ὑπερέτρια, συλληφθεῖσα ἀμέσως τότε, εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὰς φυλακάς, κανονίζουσα ἐν πάσῃ ἀνέσει τὰ τῆς διαθέσεως τῆς περιουσίας τῆς. Ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν τῆς τυχερᾶς εἶνε ἡ φρικώδης καὶ ἀπερίγραπτος ἀσχημία τῆς.

Λοιπὸν τί νομίζετε ὅτι συμβαίνει; Οἱ ταχυδρομικοὶ δὲν προφθάνουν νὰ κριμίζουν κατὰ δεκάδας καθημερινῶς εἰς τὰς φυλακάς τὰς πρὸς τὴν πολυθέλητην Ρόζαν» ἐπιστολάς, πλήρεις πεζῶν ἢ ἐμμέτρων ὑμολογιῶν τοῦ κάλλους τῆς καὶ τῶν ἀρετῶν τῆς, καὶ καταληγούσας πάσας εἰς αἴτησιν γάμου.

Καὶ μεταξὺ τῶν ἐπιστολογράφων δὲν εἶνε οἱ ὀλιγώτεροι ἐπιστήμονες, ὑπάλληλοι, ἔμποροι, ἀνθρώποι τέλος σοβαροὶ καὶ ἀνεπτυγμένοι. Δύνασθε νὰ λάβητε ἰδέαν τῆς ἀξιοπροσέχειας τῶν αἰτήσεων τούτων ἐκ τῆς κατωτέρω ἐπιστολῆς ἣν δημοσιεύει ὁ «Τύπος» τοῦ Τουρίνου:

«Εὐγενεστάτη Δεσποινίς.

Ἐλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἀποστείλω πρὸς ὑμᾶς δὴ-

λωσίν μου τινὰ περὶ γάμου, εἰς ἣν ὅμως μέχρι τοῦδε οὐδὲ νῦξιν ἀπαντήσεως ἔλαβον.

Ἡ ταραχὴ ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῶ εἶνε ἀπερίγραπτος... Ἐννοῶ κάλλιστα ὅτι οἱ ἀσθενεῖς μου λόγοι δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ συγκινήσουν τὴν εὐγενῆ σας καρδίαν. Ὅμως ὑφείλω νὰ εἶπω διότι ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἦτο πανευτυχὴς μεθ' ὑμῶν σὰς ὀρκίζεται πίστιν αἰώνιαν. Διὰ τοῦτο σὰς ἱκετεύω νὰ δεχθῆτε τὴν χεῖρά μου, εὐσπλαγχνιζομένη τοῦλάχιστον τὴν πτωχὴν μου καρδίαν...

Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ νὰ λάβω τὸ ταχύτερον ἀπάντησιν διατελῶ κλπ.

Υ. Γ. Παρακαλῶ νὰ μοὶ ἀπαντήσετε διὰ συστημένης ἐπιστολῆς».

Καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἐξακολουθεῖ παρὰ τὴν δόλῳ τῆς Τιρόνε, ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑπανδρευθῆ.

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Διὰ τοῦ καταπλείσαντος εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς Γερμανικοῦ ἀτμοπλοίου «Θεραπειά» ἐκυρίστησαν ἐντὸς κιβωτίων ἐξ Εὐρώπης ὅπου εἶχον παραγγελθῆ τὰ προπλάσματα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις κατασκευαζόμενος θὰ τοποθετηθῆ εἰς προσδιορισθόμενον τόπον τῶν Ἀθηνῶν.

Τὰ κιβώτια ταῦτα παρέλαβεν ἡ ἀρμοδία ἐπιτροπή.

Κον Κ. Μ. Μαγνησιάν. Ελήφθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς δημοπευθήσονται. — Κον Α. Μ. Ἀλεξάνδρειαν. Ελήφθησαν ἐπὶ σημείωσιν καὶ ἐκτελοῦμεν κατὰ τὴν σύστασίν σας. Ταχυδρομικῶς περισσότερα. — Κον Δ. Γ. Κ. Tsehatschak (Serbie). Τὸ φύλλον ἐστάλη. Αναμένομεν ἀπάντησίν σας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Υπόθεσις δράματος, François Coppée. Τὰ Μοιραῖα, κριτικὴ Τάξη Σίμου. — Γνώμαι, Μεφιστοφελούς. — Οκταήμερον ταξίδιον ἱατροῦ, Σκεῦὺν Ζερβού. — Amore ed Arte, ποίημα Σουλβίου. — Σακουνιάλα, Κλ. Κήττα. — Ποιήματα: Γνώμαι Γάλλων περὶ γυναικῶν. — Κακόμοιρον αἶσθημα. — Ὁ ἀνδριάνς τοῦ Παλαιολόγου. — Μικρὰ ἀλληλογραφία. ΕΙΚΟΝΕΣ. — Αἱ τρεῖς Μοῖραι. — Οἰκογένεια ἀθιγγάνων γεμιατίζουσα. — Ὁ ποιητὴς Γ. Σημηριώτης.

Ἐκδίδεται καὶ διευθύνεται: Γ. Λαζίδης, Τάκης Σίμος, Ι. Τσουκαρίδης.
Διευθυνσις: Τυπογραφεῖον ἢ «Μέλισσα» Δίοδος Παναγίου Τάφου, κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν. — ΣΜΥΡΝΗ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΛΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Δαντελλῶν, Γαργιμέντων, Κορσέδων καὶ Βελούδων
Ὀδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Σχολῆς Καλογραφῶν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΙΑΝΟΥ ΓΕΡΑΛΔΗ

Φωτογραφικὸν ἐργαστήριον (atelier) α'. τάξεως.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ

Στάσεις καὶ φωτισμοὶ καλλιτεχνικοί.

Εἰδικότης διὰ μεγεθύνσεις μέχρι Φυσ. μεγέθους

(agrandissement)

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ καὶ πωλήσεως ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΦΟΝΤΡΙΕΡ

ΣΜΥΡΝΗ

Ὀδὸς Γελοπωλείων δίοδος Παναγίου Τάφου ἀρ. 5
Ἐργοστάσια καὶ Ἀποθήκη Μαδάμας χάνι.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΛΩΝ

ΑΡ. ΠΑΛΙΟΓΛΟΥ

& Δ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ὈΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡ. 55

Παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρίας.

ΕΛΛ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Η

ΑΜΟΙΒΑΙΑ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1902

ΑΠΟΘΕΜΑ ΔΡ. 2,000,000

ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΚΕΦ. ΔΡ. 40,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΜΥΡΝΗΣ: Δίοδος Σπόντη Μέγαρον Ράλλη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ἐξαρθώμενα παρ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Νομῶν Ἀϊδινίου καὶ Ἀρχιπελάγους

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὀδὸς Παλαιὰ Ψαράδικα Ἀριθ. 8 καὶ Δίοδος Σιναΐτικο Ἀριθ. 6—7.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΖΙΔΟΥ & ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΟΥ

ΔΙΟΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν

ΣΜΥΡΝΗ

Ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους τυπογραφικαὶ ἔργασια
μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ φιλοκαλίας.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Φακέλλων, Ἐπισκεπτηρίων, Λογαριασμῶν, Καταστάσεων, Συναλλαγμάτων,
Ἀγγελτηρίων Γάμων, Κυβειῶν καὶ Βαπτισμῶν, Διπλοτύπων, Βιβλίων καὶ
Περιοδικῶν.

Τὰ **ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ** ἐκτυποῦνται δειγματίως καὶ καλλιτεχνικώτατα

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ἘΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἀντιπρόσωπος **ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ**

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Διευθυντὴς **ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ἘΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ**

τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρείας **Ζωῆς καὶ Προνοίας**

"Ἡ ΑΜΟΙΒΑΙΑ,"

Ἡράκλειος **ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΣΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ,"

Κτῆμα **ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ**

ΚΟΚΑΡΓΙΑΔΙ

Τὸ ἐντευκτήριον τῆς Σμυρναϊκῆς Ἀριστοκρατίας

"Ὅλοι εἰς τὸ **ΦΑΛΗΡΟΝ** εἰς **Κοκαργιάδι**."